

Vänsterpress om terroristattacken i Paris i november 2015

Det blodiga terroristdramat i Paris har fått mycket stort genomslag i massmedia. Mindre uppmärksamhet har ägnats de två andra terrordåden samma vecka i Beirut (43 döda) och Latakia (minst 23 döda). Det är därför glädjande att flera vänstertidningar har tagit upp även dessa terroristattacker i sina kommentarer till Paris-händelserna.

MF 21/11 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Upptäppt krig efter terrordåd</i>	1
<i>"Bombar man mer flyr allt fler"</i>	2
<i>Västs blinda fläckar</i>	3
<i>Reaktionär islamism</i>	3
Arbetarmakt	8
<i>Efter terrordåden i Paris: Nej till islamistisk terror, nej till imperialistiska krig</i>	8
Flamman	11
<i>Frankrike i "krigstillstånd" efter terrorattack</i>	11
<i>IS gynnas av polarisering</i>	12
<i>Fred är lösningen</i>	13
Internationalen	14
<i>En svår tid för alla som kämpar för internationalism</i>	14
<i>Flyganfallen stoppar inte IS</i>	16
<i>IS i blodig kamp för att överleva efter förlusten i Sinjar</i>	17
<i>Är Daesh fascister?</i>	18
Offensiv	19
<i>En värld i krig och terrorns skräckvälde</i>	19
<i>CWI i Frankrike om terrordådet i Paris</i>	21
Proletären	23
<i>Terror i Paris, Beirut och Latakia</i>	23
<i>Västs stöd till Syrienrebellerna banade väg för IS</i>	23
Revolution (f d Avanti)	26
<i>Terrorattacken i Paris – hur bör arbetarrörelsen svara?</i>	26
<i>Massakern i Paris: Dynamit i grundvalarna</i>	27

Arbetaren

Upptäppt krig efter terrordåd

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 19/11 2015

Efter förra veckans blodiga terrordåd i Beirut och Paris fruktar världen nya attacker från Islamiska staten, IS. I en videofilm som släpptes under måndagseftermiddagen hotar organisationen alla länder som deltar i flygräderna mot IS-kontrollerade områden i Syrien och norra Irak.

Minst 44 personer dödades vid ett bombdåd i Libanons huvudstad Beirut under torsdagskvällen förra veckan. Attacken ägde rum i det shiamuslimska och Hizbollah-kontrollerade området Bourj al-Barajneh i utkanten av staden.

Förutom det stora antalet dödsoffer skadades omkring 200 personer av explosionerna, som utlöstes i rusningstid av självmordsbombare som sägs vara kopplade till Islamiska staten, IS. Terrororganisationen har även själva tagit på sig ansvaret.

Bara drygt ett dygn senare drabbades Paris av ett av de värsta terrordåden i Frankrikes moderna historia med flera attacker som hittills kostat 129 människor livet. Även där tog IS på sig skulden. Organisationen lade under måndagen ut en video där de enligt nyhetsbyrån Reuters hotar att alla länder som deltar i flygoperationerna mot IS med liknande attacker.

Leif Stenberg är islamolog och Libanonexpert vid institutionen för Mellanösternstudier vid Lunds universitet. Han säger till *Arbetaren* att torsdagens attack i Beirut troligen inte är den sista i landet.

– Libanon är väldigt hårt drabbat och det finns naturligtvis all anledning att tro att IS är inblandade. IS och Hizbollah är bittra fiender och står på varsin sida i kriget i Syrien, säger han.

Libanons inrikesdepartement meddelade under söndagen att nio personer gripits efter dådet, som beskrivs som det värsta sedan inbördeskriget tog slut 1990.

Enligt IS själva, som rapporterat om sprängningarna på sitt Twitterkonto, utlöstes en av bomberna av en självmordsbombare och en annan på en motorcykel lastad med sprängmedel.

Bland de som hittills gripits för dådet finns två syrier och två libaneser. Det uppgav Libanons inrikesminister Nuhad Mashnug vid en presskonferens under söndagseftermiddagen.

Leif Stenberg förklarar att området där bomberna detonerade är kontrollerat av den shiamuslimska organisationen Hizbollah, som stödjer Syriens president Bashar al-Assad i det blodiga inbördeskriget mot bland annat IS.

– För IS framstår shiamuslimerna som rena kättare, vilket är värre än allt annat för dem. Och därför ses de också som fullt legitima mål att attackera, säger han.

Hur påverkas Libanon av det här dådet?

– Det är naturligtvis ett hårt slag mot landet. De är väldigt beroende av handel och även av turism. Terrordåd som det här riskerar att skrämja bort folk och många i landet oroas nu över framtiden.

IS har redan haft kontroll över mindre områden inne i Libanon under det pågående kriget i Syrien. Gränsen mellan länderna är både dåligt bevakad och svår att kontrollera, så att stoppa framtida liknande dåd den närmaste tiden kan bli svårt, menar Leif Stenberg.

Han säger också att en av orsakerna till att IS attackerade just den Hizbollah-kontrollerade förorten Bourj al-Barajneh troligen är att skapa oro bland landets shiamuslimer. För Hizbollah är attacken ett hårt slag, då de inte lyckats svara för säkerheten i området där terroristerna slog till, något som kan komma att skapa splittring i organisationen.

Attentatet i Beirut hade kunnat döda betydligt fler. Enligt den brittiska tidningen *The Guardian* lyckades en civilperson stoppa en misstänkt självmordsbombare på väg in i en fullsatt moské. Bomben detonerade utanför och både den misstänkta IS-soldaten och personen som rusade fram dödades.

Hizbollah, vars militära gren är terroriststämplad av bland annat EU och USA, har tillsammans med den syriska regimens trupper stridit mot IS inne på syriskt område.

– Kampen mot terroristerna kommer att fortsätta och det blir ett långt krig mellan oss, sade en medarbetare till Hizbollahledaren Hassan Nasrallah, enligt AFP.

”Bombar man mer flyr allt fler”

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 19/11 2015

Frankrike kommer att slå till hårt mot IS efter förra veckans terrorattacker i Paris, deklarerade president Hollande. Omvärlden, och framför allt EU, har lovat att bistå med hjälp. Men det krävs mer än militärt våld för att förhindra IS framfart, menar Malena Britz på Försvarshögskolan.

Bara timmarna efter terrorattentaten som dödade minst 129 personer i Paris fortsatte Frankrike sina redan pågående flygbombningar mot Islamiska statens fästen i Syrien. Frankrike har 12 flygplan som opererar mot IS inne i Syrien och ytterligare 24 är på väg med hangarfartyg över Medelhavet.

EU-länderna har lovat allt stöd till Frankrike efter terrorattackerna förra fredagen. Men för att komma till rätta med den allt mer kaotiska situationen i Syrien, som lett till IS framfart de senaste åren, krävs mer än militära medel. Det menar Malena Britz, som är lektor i statsvetenskap på Försvarshögskolan i Stockholm.

– Det är helt klart att förhandlingar inte hjälper mot IS, där krävs militärmakt. Men för att skapa fred i Syrien krävs förhandlingar, då hjälper det inte med bombningar, säger hon till *Arbetaren*.

Frankrike är en av Europas starkaste krigsmakter och opererar just nu med omkring 7 000 soldater runt om i världen. Bland annat i västafrikanska Mali och i Irak.

Landet har en blodig historia av brutal kolonialism och att sätta in marktrupper i det pågående syriska inbördeskriget är en känslig fråga för Frankrike liksom för flera andra länder. De västländer som på ett eller annat sätt deltar i kriget gör det utan större förband på marken.

För att nu komma åt IS krävs förhandlingar med bland annat Ryssland, som aktivt stödjer Syriens president Bashar al-Assad, säger Malena Britz. Hon utesluter inte att Europa, USA och Ryssland inom kort kommer att inleda någon typ av militärt samarbete för att gemensamt slåss mot IS.

Inom EU har debatten om att stänga Europas gränser blossat upp i takt med den pågående flyktingströmmen och tilltagit nu i efterdyningarna av attackerna. Men Malena Britz tror inte att det är någon lösning.

– Bombar man mer kommer fler människor att fly. Och de här människorna flyr ju också från IS så de kommer inte att sluta söka sig hit, säger hon.

Västs blinda fläckar

Toivo Jokkala

Arbetaren 17/11 2015

Frankrike trappar upp sina militära aktioner i Mellanöstern som ett svar på terrorattentaten i Paris som Islamiska staten, IS, tagit på sig ansvaret för. Samtidigt säger Sverige och de andra EU-länderna ja till Frankrikes vädjan om militär hjälp. Franskt och amerikanskt stridsflyg har det senaste dygnet angripit IS-mål i Syrien. Så ser den torra, formella medierapporteringen ut.

Anti-IS-aktivister i Raqqa i Syrien beskriver i stället hur ”en idrottsanläggning, ett museum, ett sjukhus, en hönsfarm och en lokal regeringsbyggnad” träffats i några av de 30 flyganfallen. Företrädare för det lokala motståndet mot IS vädjar till omvärlden att inte attackera civila i kampen mot terrorismen.

Hur än förloppet den närmsta tiden utvecklar sig kommer fler civila sannolikt att drabbas. Det vi invånare i västländerna främst borde vara vaksamma på är i vilken grad regeringarna i våra länder nu levererar mer av samma hopplösa medicin som den som har levererats hittills.

IS växte sig starkt i den politiska situation som uppstod till följd av USA:s invasion av Irak 2003, och har därefter götts av såväl diverse saudiska aktörers ekonomiska stöd som av den syriske presidenten Assads Rysslands- och Iranstödda eskalering av den syriska inbördeskonflikten och av Turkiets försök att sabotera för de kurdiska aktörerna i Syrien, de enda inom det landet som kunnat bjuda IS substantiellt motstånd. Det gör inte att IS’ illdåd är omvärldens ”fel” – IS är en reaktionär och farlig kraft helt för egen maskin. Det visar bara hur intrikat insyltad omvärlden är, på olika plan, och hur oemottaglig situationen är för snabba, kirurgiska lösningar.

Många inom IS vill troligen ingenting hellre än att nu få till just den polarisering som ytterligare ett urskillningslöst militärt angrepp i regionen för med sig – det är ju precis den ”vi mot dem”-logik som de opererat utifrån själva vid attentaten i Paris. Och samtidigt som västvärlden nu rustar för krig är det omöjligt att inte rikta blicken mot dess blinda fläckar. Vem tar ansvaret för årtal av förödande västlig verksamhet i regionen? Vem konfronterar Saudi-arabien, utan vars rika medborgares stöd IS’ finanser skulle varit väsentligt svagare? Vem konfronterar Turkiet? Ingen, för de är, förutom djupt insyltade aktörer, västs trogna allierade.

Reaktionär islamism

Mathias Wåg

Arbetaren 21/11 2015

Med anledning av förra veckans terrorattentat i Beirut och Paris återpublicerar vi denna text av Mathias Wåg ur tidskriften *Brand* nummer 1, 2015. Kan en antifascistisk analys hjälpa oss att förstå framväxten av den väpnade jihadismen?

1. Efter våren kommer hösten. Den arabiska våren skakade om maktstrukturer och auktoritära regimer i Nordafrika och Mellanöstern. Men så kom reaktionen. Antingen blev de sociala protesterna förbisprungna av islamistiska politiska rörelser eller så återvände de gamla regimerna, lika repressiva som förut. Kraven på demokrati och social rättvisa tystades för stunden.

2. Hur ska man analysera kontrarevolutionära rörelser? Ett sätt att förstå dem är att använda samma teorier som vi använt för att försöka förstå kontrarevolutioner i Europa under 1900-talet. Alltså genom att använda sig av de historiska analyserna av fascismen. Går reaktionär islamism och kontrarevolutionen att förstå som en fascistisk mobilisering? Vi anser det. Vi tror att fascismanalysen kan hjälpa oss att se hur dessa rörelser är uppbyggda och verkar, bortom dess ideologiska och religiösa sken.

Det handlar inte om att smeta beteckningen fascism på islamistiska rörelser för att plocka enkla retoriska poänger och skapa en långsökt guilt by association-kedja, likt de högerextrema islamhatande grupper i Europa som talar om "islamofascism". Det handlar inte heller om att betrakta Mellanöstern som "de andra", att det krävs helt andra analysredskap för att förstå reaktionära tendenser.

Vi är övertygade om att en materialistisk analys går att fruktbart använda utan att halka ner i en eurocentrism eller orientalism, utan att varken förneka Mellanösterns särskilda historia eller de globala gemensamma dragen i de senaste årens krisprotester.

3. När de socialistiska och kommunistiska rörelserna på 1920-talet försökte förstå fascismens framväxt i Europa beskrev de kontrarevolutionen som en reaktion mot revolutionsförsöken och den globala ekonomiska krisen, som en auktoritär krispolitik från ovan – men som samtidigt hade en masskaraktär, att den mobiliserade en massrörelse underifrån.

Fascismen var därigenom ett dubbelt hot mot vänstern. Den var både ett fysiskt hot direkt på gatorna som riktades mot att slå ut arbetarrörelsens strukturer och ett socialt hot genom att organisera ett reaktionärt block i civilsamhället.

Fascismen skilde sig därigenom från andra konservativa högerströmningar genom att ha en folkrörelsekaraktär. Fascismen framträdde när den revolutionära rörelsen hade misslyckats, när en hegemonisk kapitalistklass var på nedgång och de revolutionära krafterna var för svaga för att kunna ta dess plats.

4. De första fascistiska organisationerna i Europa var politiserade miliser, bildade av veteraner som återvände hem efter första världskriget. De tog med sig den militära organisationsformen in i politiken och bildade kampförbund (på italienska "fasci di combattimento").

Nutida fascismforskare som Michael Mann trycker på denna paramilitära grund som ett av fascismens definierande drag. Visserligen hade alla politiska partier skyddsskåror, oavsett färg, men bara fascismen utvecklades ur skyddsskåroerna och använde dem militärt. Genom paramilitärismen fick fascismen sitt redskap för att utomlegalt kunna krossa arbetarrörelsen, där den legala staten misslyckats.

Den paramilitära rörelsen fungerade som en total institution, en sluten ideologiserad mansgemenskap som man levde i dygnet runt och med de våldsamma konfrontationerna som en sammanhållande faktor. Steg för steg kom de politiserade miliserna att fylla en funktion som en stat inom staten, en parallell dubbelmakt som utmanade våldsmonopolet hos en svag stat och bättre kunde garantera ordningens återställande åt arbetsköpare inom industri och lantbruk än vad staten själv kunde.

En betydande del av fascismens kader var inte bara krigsveteraner, utan även olika statsfunktionärer som såg med oro på statens försvagande. De fascistiska kårerna stod inte bara för det ordningsskapande våldet, utan de kunde även agera som gula fackföreningar, sluta avtal med arbetsköparen, erbjuda sociala skyddsnet och kulturella aktiviteter för sina medlemmar.

Fascismen kunde därigenom verka på flera plan: de kunde ge ett svar på den ekonomiska krisen genom att pådriva en krispolitik och slå ut arbetarrörelsen, de kunde ge ett svar på den militära krisen och erbjuda en fortsatt kamp och revanschism för de hemkomna soldater som kände sig svikna efter krigsförlusterna. De kunde erbjuda ett politiskt svar på en svag stat genom utbyggandet av en dubbelmakt, ett eget ordningsskapande våld där staten inte förmodade och slutligen ge ett svar på de ideologiska krisen genom sin auktoritära samförståndssyn på ett organiskt enhetligt samhälle, bortom samhällskonflikter och klasskamp.

5. Den nutida fascismforskningen brukar betona att fascismens ideologiska kärna utgörs av en aggressiv nationalism. Roger Griffin definierar fascismen ideologiskt som en utopisk-

populistisk myt om en nationell återfödelse. Nationen ses som förfallen och måste återupprättas genom en revolutionär pånyttfödelse och återknytande till sitt ursprung.

Stanley G Payne menar att fascismen är den mest revolutionära formen av nationalism. Robert Paxton påpekar att synen på nationen som förfallen eller dekadent hos fascismen innebär att återupprättandet kräver en våldsam inre rening, en utrensning av de element som ses ha orsakat förfallet och revanschistiskt kombineras med en yttre expansion av nationen.

Michael Mann menar att fascismens paramilitära miliser ser fascismen som ett korståg, ett heligt krig, för att återställa absoluta värden och rena nationen. Nationalismen blir det som ska övervinna inre motsättningar och överkomma sociala konflikter. Men det är ingen nödvändighet att det är just staten eller nationen som fyller denna funktion i fascismen.

Payne beskriver fascismens nationalism som en sekulär religion, där nationsmyten fyller samma funktion som religionen. Men medan Payne betonar det sekulära draget hos fascismen, att det inte finns några religiösa dogmer som inskränker det fria ledarvåldet i fascismen, har de andra fascismforskarna som Paxton snarare påpekat att flera fascistiska rörelser varit religiösa.

De spanska falangisterna, finska Lapporörelsen eller det rumänska Järngardet stod ideologiskt på en religiös grund. Religionen kunde fylla samma funktion som nationalismen inom fascismen, som den organiska och transcendentala ideologi som skulle återupprättas för att komma tillrätta med nutidens förfall och dekadens genom en våldsam inre rening. Religionen kunde vara en lika kraftfull motor och identitetsskapande myt som nationen. I vissa kulturer kunde till och med den religiösa identiteten vara mycket kraftfullare än den nationella identiteten.

6. Fascismen som kontrarevolution och som en syn på ett återvändande till ett nationellt (eller religiöst) ursprung innebär inte att fascismen ska ses som en antimodern rörelse. Kritiken av moderniteten handlar snarare om upprättandet av en annan modernitet. Den historiska myten används för att omforma moderniteten till något annat. Det är en felaktig bild att fascistiska eller reaktionära rörelser vill vrida tillbaka klockan och återgå till en förlorad historisk epok. Snarare handlar det om att ställa den konservativa nostalgien i den moderna förändringens tjänst.

Fascismen var politiskt innovativ i att använda sig av de senaste moderna kommunikationsformerna, som radio och film för att nå massorna och kombinera dem med ritualiserade och iscensatta masskampanjer. Försvarandet av traditionella värden innebar inte ett bromsande av den kapitalistiska utvecklingen, tvärtom var fascismen tidiga med att tillämpa den nya fordistiska massproduktionen. Trots sin antimodernistiska retorik verkade fascismen inom det moderna, den var en modern reaktion på moderniteten.

7. Dessa observationer om den europeiska fascismen som rörelse blir användbara när vi tittar närmare på de reaktionära islamistiska rörelser som fått utrymme efter krossandet av den arabiska vårens sociala rättviseprotester. Demokratirörelserna slogs tillbaka och den arabiska våren vändes från hopp till mardröm och bittert ressentiment. I stället har regionens sekteristiska, territoriella och etniska konflikter eskalerat, underblåsta av olika geopolitiska intressen.

Det har uppstått ett politiskt tomrum som reaktionära islamistiska organisationer kunnat fylla: den arabiska vänstern var för tätt knuten till de nationella sekulära autokratiska diktaturena, de sociala rörelserna för svaga. Den moderata islamismen misslyckades, antingen genom att de krossades som i Egypten eller för att de var för utopiska. Statsmakterna var försvagade och i Irak, Afghanistan och Libyens fall betraktades de som lierade med en ockupationsmakt. Framför allt sunniarabvärlden befinner sig i dag i existentiell kris. När det inte existerar några alternativ är fältet fritt för kontrarevolutionära rörelser.

De som kunde fylla detta tomrum var de politiserade miliserna. Både sunni- och shia-motståndet mot den amerikanska ockupationen av Irak tog denna form. Shiaaraberna utgör cirka 60 procent av den irakiska befolkningen och hade en lång tradition under Saddam Husseins diktatur av att skapa sociala politiska rörelser för att skydda sina samhällen och bevara sin tro. Dessa rörelser låg till grund för miliserna som bedrev motstånd mot USA:s ockupation, ofta med ekonomiskt stöd av Iran. USA:s upplösande av den irakiska armén friställde stora grupper av officerare och soldater, som tog med sig sin kunskap och expertis till sunnimiliserna.

När USA lämnade Irak 2009 knöts shiamiliserna allt närmare den nya regimen och integrerades i irakiska armén. I stället kom repressionen och attackerna att riktas mot sunnimuslimskt demonstrations- och protestvåg mot regimen hårdare linje efter USA:s uttåg slogs blodigt ned. Svaret blev en ökad tillväxt av sunnimiliser som skydd.

När de sociala protesterna i Syrien övergick i inbördeskrig valde Assadregimen att koncentrera sitt militära skydd och kontroll till de tätbefolkade regionerna. De drog sig tillbaka och lämnade stora delar av landet åt sunnimiliserna, som snabbt marginaliserade alla de sekulära och demokratiska delarna av motståndet.

Det är mot denna bakgrund sunnimilisen ISIS (senare Islamiska staten) och Al-Nusrafronten växer fram i Irak och Syrien. Diskrimineringen av sunnimuslimer i Irak lade grunden till Islamiska statens uppkomst. Med den irakiska arméns sönderfall fick Islamiska staten med sig många före detta arméofficerer, som tidigare varit medlemmar i Husseins Baathparti före USA:s ockupation och deltagit i motståndet mot denna.

8. Både sunni- och shiamiliserna fungerar som en stat inom staten, som en alternativ statsform under en period av statlig kollaps. Ches Turber beskriver dem som sociopolitiska miliser, för att betona deras samhällspolitiska betydelse. Miliserna har ett starkt folkligt stöd genom att fylla den funktion staten tidigare fyllt. De kan erbjuda väpnat beskydd och en grundläggande nivå av social trygghet, sjukvård och utbildning. Milisernas våldsanvändning är ett viktigt redskap för att kunna skaffa sig en styrkeposition, erbjuda säkerhet och få legitimitet. Genom denna styrkeposition kan de sedan försöka nå politisk makt och styra om statsresurser till sin stödbas. Denna dubbelmaktsmodell har redan praktiserats länge av Hizbollah i Libanon och Hamas i Palestina.

Det är detta gräsrotsarbete som skapar ett hegemoniskt stöd underifrån i de territorier där de är verksamma och gör dem omöjliga att krossa genom enbart militära slag. USA:s bomber har svårt att träffa Islamiska statens mobila styrkor utan att drabba hela sunnibefolkningen. En upprorsbekämpning kommer därför lätt att riktas mot hela befolkningen eller ske genom att backa konkurrerande miliser. Enda sättet på vilket de inhemska statsmakterna kan undergräva milisernas makt är genom att ge bättre service utan osäkerheten, våldet och dogmatismen som de islamistiska miliserna för med sig.

Islamiska statens snabba framgång i förhållande till andra sunnimiliser beror till stor del på deras förmåga att bygga upp en territoriell motmakt. Islamiska staten kontrollerar i dag en fjärdedel av Irak, det vill säga större delen av de sunnitiska delarna, och en tredjedel av Syrien. Deras miliser är flexibla och rörliga och har valt enkla mål framför välskyddade. De har följaktligen undvikit attacker mot Assad, kurdernas starka fäste Erbil eller Bagdad, som försvaras av shiamiliser. Istället har Islamiska staten inriktat en betydande del av sin militära kapacitet åt att upprätta en intern hegemoni gentemot andra sunnigrupperingar inom sitt konkurrerande territorium. Våldet och avrättningarna har i lika hög grad riktats mot sunnimuslimer som mot ickesunniter.

9. I de städer som tagits har Islamiska staten snabbt upprättat en kvasistatlig struktur med egna ministerier, domstolar och beskattningssystem. De har först av allt tagit kontroll över energi-, vatten- och spannmålsförsörjning, vilket gjort lokalbefolkningen omedelbart beroende av dem för sin överlevnad. Men de har också kunnat skapa en regional stabilitet som gynnar både miliserna och de boende i området. Den sociopolitiska milisen har involverat flera före detta statsfunktionärer, vilket underlättat för dem att ta över statens funktioner. I dagsläget beräknas 8 miljoner människor leva i områden som kontrolleras av Islamiska staten. Dessa betalar skatt till Islamiska staten, en skatt som dessutom är lägre än vad som betalades till Assadregimen.

I inledningsskedet var gulfmonarkiernas ekonomiska donationer till de islamistiska grupperingar som kämpade mot Assad och de tre åren av öppna turkiska gränser avgörande för att bygga upp ett sunnimotstånd. De sociopolitiska milisernas framgångar beror på deras förmåga att agera i en konfliktzon mellan olika intressen utan att hota de globala finansflödena i regionen.

Den viktigaste inkomstkällan för Islamiska staten har varit att ta över oljefält i Syrien och Irak. Råoljan smugglas sedan ut och säljs i Turkiet, Iran eller Syrien. De använder sig av redan befintliga smuggelvägar som infördes under Saddam Husseins tid för att komma runt USA:s sanktioner. Samma försörjningslinjer som för ut råoljan för också in utländska jihadistfrivilliga. Islamiska staten beräknas stå för 9 000 oljetunnor per dag till den globala ekonomin. På så sätt har Islamiska staten kunnat bli självfinansierande.

10. Varför har religionen och inte nationalismen blivit den samlande kraften för de sociopolitiska islamistiska miliserna? En viktig förklaring är att de arabiska nationerna till stor del upprättades ur den koloniala uppdelningen, Sykes-Picotuppgörelsen, som Storbritannien, Frankrike och Ryssland gjorde 1916 efter Osmanska imperiets sammanbrott. De antikoloniala rörelserna efter andra världskriget accepterade denna uppdelning. Många nationella befrielse-rörelser degenererade snart till sekulariserade autokratiska klaner, understödda av en statsorienterad vänster. Den arabiska vänstern knöts till de nationella sekulära diktaturerna. Nationalismen blev den sekulära ideologi som kunde överkomma regionens religiösa sekter och etniska grupperingar.

De sociopolitiska islamistiska miliserna har nu genomfört den största omritningen av kartan i Mellanöstern sedan Sykes-Picot. Religionen har kunnat ersätta nationalismen som en territoriell ideologi med krav på ett återupprättat kalifat – utan klara geografiska gränser – och hänvisningar till en tidigare levd islamisk gemenskap (ummah) innan förfallet. Religionen har på så sätt kunnat fungera som fundamentalisternas nation.

Detta återfödda islamiska territorium, kalifatet, måste knyta an till en tidigare ordning innan förfallet och baseras på samma organiska samhällssyn som fascismen. För att samhället ska återupprättas ur förfallet krävs en biopolitisk kontroll över befolkningens kroppar och beteenden – där de inre hoten mot den homogena samhällskroppen måste kontrolleras, elimineras och rensas ut.

11. Återupprättandet av ett kalifat och återvändandet till en tidigare islamtolkning får inte misstas för en antimodernism. Målsättningen är snarare att välja en annan modernitet, att konfrontera den västerländska moderniteten med en islamistisk modernitet, en väg framåt som bygger vidare på en annan tradition.

Även den politiska islamismen stödjer sig på massorna och är en del av det moderna projektet, inte en politisk relik. Den reaktionära islamismen är en reaktion på det som upplevs som modernitetens problem, och bär på en oro över de borgerliga subjektens upplösning (familjen, normerna, traditionen). Där den postmoderna diskursen vänder sig till vinnarna i

modernitetens kris, vänder sig fundamentalismen till de globala tendensernas förlorare – och båda strömningarna uppstod samtidigt. Den reaktionära islamismen är en reaktion på den moderata medelvägens islamism som strävat efter att likna väst och en vägran av den euroamerikanska hegemonin.

Det är ett misstag att se denna motsättning mellan modernitet och altermodernitet som en civilisationernas kamp. Även de politiska islamistiska rörelserna verkar inom samma globala värld, inom samma internationella kapitalflöden och verkar politiskt globalt. Det rör sig därför om en konflikt inom samma globala civilisation, inte om en konflikt mellan civilisationerna. På så sätt går det lättare att förstå hur den terroristiska delen av den reaktionära islamismen strävar efter en global jihad. Den jihadistiska terrorismen är alltid en form av kommunikation, ett budskap som ska sändas ut globalt och dess målgrupp är global. Guy Debords

Skådespelssamhället förklarar Islamiska statens terroraktioner bättre än Koranen. De reaktionära islamistiska sociopolitiska miliserna är innovativa i att nå ut i dagens globala medielandskap med sin nyskapande propaganda, dramaturgiskt utformade bestraffningsaktioner, samt ritualiserade och iscensatta masskampanjer.

Arbetarmakt

Efter terrordåden i Paris: Nej till islamistisk terror, nej till imperialistiska krig

Uttalande

Arbetarmakt 19/11 2015

Förbundet för Femte Internationalens Internationella sekretariat antog följande uttalande efter de fruktansvärda terrorattentaten i Paris.

Miljontals människor i Frankrike och världen över tog med chock emot nyheterna om de minst 129 mördade i Paris i fredags kväll. Dödssiffran kan fortfarande stiga, då ytterligare 250 personer är svårt skadade.

Dåden utfördes med brutal precision. Explosionerna nära Stade de France, där en fotbollsmatch pågick, massakern på gisslan vid en rockkonsert på Bataclan och på kafébesökare i närheten visar att de reaktionära islamistiska terroristerna riktade in sig på vanliga civila, vars enda ”brott” var att de ville gå ut och roa sig, eller som bara råkade befinna sig på fel plats vid fel tidpunkt.

Den så kallade Islamiska staten har tagit på sig de fruktansvärda terrordåden, och sagt att det var en svar på ”korsfararnas” attack mot dem i Syrien. Ärkereaktionära IS har redan gjort tusentals civila till offer under sin framfart i Irak, Syrien, Libyen och Västafrika. De utövar brutal repression mot etniska och religiösa minoriteter, som jezidier, kristna och kurder – liksom mot kvinnor och ungdomar som slagit sig fria från patriarkalt förtryck. Alla de ser som fiender till deras totalitära och fascistiska kalifat står i skottlinjen.

Arbetarklassen reagerade i allmänhet med solidaritet med offren för attacken, med deras vänner, närstående och arbetskamrater.

Men arbetarrörelsen och alla som vill kämpa mot utsugning, förtryck och reaktionära politiska strömningar måste också motsätta sig alla försök från Frankrike och andra imperialistiska regeringar att utnyttja vanliga människors sorg, chock och ilska för sin politiska agendas skull. Islamisternas agerande går inte att ursäkta, men inte heller att förstå utan att sättas i sitt sammanhang – den franska regeringens, Natos och Rysslands agerande i Mellanöstern under de senaste 15 åren och dessförinnan.

På 80-talet omfamnade USA och dess allierade, som Saudiarabien, reaktionär islamism som ett vapen mot den afghanska regimen och mot Sovjetunionen, som stod bakom den. Men det vapen man till en början stött slog sen tillbaka mot USA själva, genom al-Qaida, Usama bin Ladin och talibanerna. Det är viktigt att komma ihåg att tidigare terrordåd, som det den 11 september 2001, användes för att inleda och legitimera de imperialistiska krigen mot och ockupationerna av Irak och Afghanistan.

Miljontals runtom i världen insåg att Saddam Husseins Irak inte hade något att göra med attackerna den 11 september, och såg ”kriget mot terrorismen” för vad det var: en förvändning för att öka imperialistisk dominans i den oljerika regionen och för att bryta ner varje stat som försökte agera oberoende från USA. Krigen var bara ett sätt för USA eller dess vasallstater att terrorisera, ockupera, omorganisera och utplundra Afghanistan och Irak. Bara i Irak ledde imperialisternas krig och terror till en miljon döda. Decennier av ekonomisk utveckling i länder i regionen har tillintetgjorts. IS är ett resultat av att imperialismen kastade en hel region ner i barbari.

Den franska imperialismen har också varit delaktig i den här utvecklingen. Frankrike är en av de mest proaktiva, interventionistiska imperialiststaterna i den muslimska världen. Man intervenserar i många afrikanska länder, som i Mali, som vore de fortfarande kolonier och en del av det franska väldet. Frankrike har också deltagit i bombningarna mot Libyen och nu Syrien.

Frankrikes ”socialistiske” president, François Hollande, och landets regering i övrigt, lovade efter terroristattacken att använda ”alla krafter i vår makt” och beskrev händelserna som en ”krigsförklaring”. Undantagstillstånd utlystes i hela Frankrike, för första gången sen det algeriska befrielsekriget. Armén och polismakten har försatts i högsta beredskap. Ett antal medborgerliga rättigheter, som rörelsefriheten, har begränsats genom presidentdekret. Gränskontroller har återupprättats och Schengensamarbetet upphävts. Polisen får nu stoppa och visitera folk på gatan utan att uppge någon anledning till det.

Hollande kan mycket väl begära stöd från Nato. Tysklands förbundskansler Merkel, liksom andra imperialistledare, har redan uttalat sitt stöd för Frankrikes åtgärder ”mot terrorismen”. Flera länder, däribland Sverige, har erbjudit operativt stöd och samarbete mellan respektive säkerhetstjänst. Världsledare efter världsledare – som Putin, Obama, Cameron, iranska, israeliska och turkiska ledare – har alla uttryckt sitt stöd till Frankrike och sin beredskap för att ingå i ännu ett ”krig mot terrorismen”.

Vid möten i Wien och på G20-mötet i Turkiet diskuterades samarbetet ytterligare. En samordnad imperialistisk intervention i Mellanöstern är fortfarande en tänkbar möjlighet. Kanske kommer man att sträva efter en gemensam insats i Syrien, men det kan också omöjliggöras av ländernas konkurrerande intressen.

I den spända situation som ännu råder kan Hollande, liksom andra imperialistledare, passa på att inskränka demokratiska rättigheter och dessutom motivera ökad inblandning i Syrien, genom bombningar och kanske rentav truppsatser.

Extremhögern kommer å sin sida att göra allt för att piska upp hat mot muslimer och flyktingar. Liksom islamisterna själva betraktar de terroristattackerna som en del av ett ”civilisationernas krig”. Socialdemokratiska ledare som Hollande, liksom konservativa politiker som Merkel och Cameron, hävdar å sin sida att det handlar om att försvara ”demokratin” och ”våra grundläggande värderingar”. Till och med delar av vänstern har bidragit till franska muslimers isolering genom att, i sekulariseringens eller feminismens namn, förespråka lagar som den om slöjförbud på offentliga platser. Man tror sig därigenom försvara ”franska republikanska värderingar”, men det hotar allvarligt de band som måste knytas mellan förtryckta minoriteter och den franska arbetarrörelsen.

De borgerliga krafterna, från extremhögern till centern och inklusive en majoritet av Socialistpartiets och till och med Kommunistpartiets ledare, anger alla olika förklaringar – öppet rasistiska eller hycklande ”demokratiska”, till varför man måste sluta upp till republikens försvar.

Men vad är det egentligen som är under attack? Vad är det de försvarar? Svaret är: Frankrikes och andra imperialistmaktens makt över rikedomar och resurser i Mellanöstern och Afrika, det vill säga, samma områden som de utplundrat i decennier. De säger sig försvara ”demokratin”, alltså folkväldet, men försvarar egentligen det imperialistiska finanskapitalets välde.

De politiska partierna i Frankrike, ”demokratiska” såväl som rasistiska, från Nationella fronten till Kommunistpartiet, har alla slagit fast att ”nationell enighet” måste prioriteras nu. ”Landet”, det vill säga den franska imperialismen, måste nu sättas i första ledet.

Arbetarklassen och ungdomen i Frankrike och världen över får inte låta sig luras av det här. De måste kräva att deras organisationer och ledare, fackförbunden och arbetarrörelsens partier, avvisar alla krav på ”nationell” eller ”republikansk” enighet med franska eller andra imperialistmakter med hänvisning till ”kriget mot terrorismen”.

De förkastliga terrorattackerna kan bara förstås som ett reaktionärt svar på Frankrikes och andra imperialisters interventioner i och plundring av Mellanöstern. De kan bara förstås som ett resultat av att hela generationer av unga i Mellanöstern, och invandrare i Frankrike, tvingats in i ett liv helt utan hopp. Invandrare i Frankrike angrips inte bara av extremhögern, utan försätts i getton och utsätts för statlig rasism. I arabvärlden och Nordafrika har den kapitalistiska krisen kastat hela ungdomsgenerationer ner i misär och massarbetslöshet, samt i reaktionära krig utan ände.

Den franska imperialismen har, liksom andra imperialistmakter, sedan länge förklarat krig mot de utsugna och förtryckta massorna. När arbetarrörelsen och de revolutionära styrkor som skulle kunna erbjuda en strategi för att verkligen bekämpa imperialisternas välde och för att göra slut på kapitalistisk utsugning är svaga eller knappt ens existerar vänder sig somliga förtryckta istället till en reaktionär ”radikalisering”.

Arbetarklassen måste förhålla sig helt oberoende från och motsätta sig alla borgerliga och imperialistiska krafter. Hollandes politik, som stöds av rasister liksom av byråkratin inom arbetarrörelsen, och alla angrepp på våra rättigheter måste slås tillbaka.

- Nej till undantagstillståndet. Avskaffa omedelbart alla inskränkningar av demokratiska och medborgerliga rättigheter
- Nej till ännu ett ”krig mot terrorismen”. Nej till alla former av fransk eller Nato-interventioner! Kasta ut alla imperialistiska makter ur Syrien, Irak, Libyen, Västafrika och andra länder i regionen
- Försvara flyktingar och muslimer mot angrepp och hot från statsmakten, rasister och fascister. Arbetarrörelsen och flyktingarna måste gemensamt bygga ett organiserat självförsvar
- Inga gränskontroller – nej till Fort Europa. Inga begränsningar av migrationen eller asylrätten. Öppna gränserna och ge arbete och boende åt alla – pengarna finns hos kapitalisterna och de rika
- Solidaritet med de kurdiska och demokratiska krafterna i den syriska revolutionen, som bekämpar Islamiska staten och Assads reaktionära regim. Solidaritet med det palestinska folket

Sådana krav bör lyftas i massmobiliseringar, demonstrationer och politiska strejker. Det skulle kunna sätta stopp för Hollandes planer på en imperialistisk hämndaktion, som skulle drabba

ännu fler oskyldiga civila. Om dessa krav lyftes skulle det också visa de miljontals arbetare, bönder och fattiga i Afrika och världen över att det finns ett tredje alternativ, bortom islamistisk och imperialistisk reaktion: arbetarklassens och de förtrycktas enighet. Vårt val är gemensam kamp mot all reaktionär politiks rötter: det kapitalistiska systemet och den imperialistiska utsugningen av världen. Vårt val är gemensam kamp för en socialistisk revolution och en socialistisk värld.

Internationella sekretariatet

Förbundet för Femte Internationalen 15 november 2015

Flamman

Frankrike i "krigstillstånd" efter terrorattack

Henning S Rubin

Flamman 18/11 2015

En serie blodiga attentat skakade Frankrikes huvudstad Paris sent på fredagen. Frankrikes regering svarade med en våg av polisrazzior och flygbombningar mot mål i Syrien.

Sent på fredagen attackerade minst åtta gärningsmän sex utvalda platser i den franska huvudstaden. Till målen hörde en fotbollsarena där en fotbollslandskamp mellan Frankrike och Tyskland ägde rum, välbesökta caféer i centrala Paris och en konserthall, där ett uttalat Israelvänligt rockband från USA spelade inför en stor publik. I den samordnade attentatserien dödades 129 människor och 300 skadades, delvis livshotande.

Attacken mot civila mitt i en europeisk storstad chockade många. Samtidigt som hundratusentals människor i stora delar av världen deltog i olika manifestationer för offren i Paris genomförde den franska regeringen vedergällningsaktioner.

– Frankrike kommer att vara skoningslöst mot barbarerna i Islamiska staten, sade Frankrikes socialdemokratiska president François Hollande på en presskonferens som hölls kort efter att Islamiska staten (IS) hade tagit på sig dåden.

Undantagstillstånd

Frankrike utlyste på lördagen undantagstillstånd i landet. I helgen genomfördes 168 polisrazzior i bland annat Paris, Grenoble, Toulouse och Calais. Enligt inrikesdepartementet greps 23 personer. Enligt polisuppgifter fanns misstankar att åtminstone en gärningsman kunde vara på flykt i Belgien. Också den belgiska polisen genomförde därför razzior. Tungt beväpnade specialpolisenheter spärrade av delar av Brysselstadsdelen Molenbeek och grep minst sju personer.

Fyra av de sju dödade gärningsmännen har dock hittills visat sig vara franska medborgare, vilket väcker gamla minnen. Redan 1995 genomförde islamistiska terrorister en serie attentat i Paris, bland annat bombades ett pendeltåg och höghastighetståget TGV mellan Paris och Lyon utsattes för ett attentat. Dåtidens gärningsmän rekryterades i storstädernas invandrartäta förorter, bland ungdomar som radikaliserades i en miljö av arbetslöshet, brottslighet – och frekventa konflikter med polisen. År 1995 relaterades de unga muslimska radikala miljöerna till den strukturella rasism som sades råda i det postkoloniala Frankrike. Och så sent som i januari i år, efter den blodiga attacken mot skämttidningen Charlie Hebdo, menade Frankrikes premiärminister Manuel Valls att det rädde "apartheid" i Frankrike och uppmanade nationen att försvara "det öppna samhället".

"Krigshandling"

Sett ur det perspektivet bådar franska statens första vedergällningsaktioner inte gott. I många europeiska länder har politiker på högerkanten krävt skarpare gränskontroller och snabbare avvísningar av misstänkta terrorister. Frankrikes inrikesminister Bernard Cazeneuve gick ännu längre och varslade på söndagen för möjligheten att stänga moskéer "där hatbudskap sprids". President Hollande sade på måndagen i Nationalförsamlingen att han planerar att ändra Frankrikes författning för att "mer effektivt" kunna slå mot terrorismen.

– Vi betraktar attacken som en krigshandling, sa Hollande.

Mindre än 48 timmar efter attentatsserien i Paris bombade sålunda franska stridsflygplan den syrisk staden Raqqa, ett fäste för IS som hade tagit på sig ansvaret för attentaten i Paris. Också USA bombade mål i närheten av Raqqa och hävdade att 116 lastbilar som används av IS för att smuggla råolja ska ha förstörts.

Många röster varnar dock för att en upptrappning av flygbombningarna i Mellanöstern mycket väl kan leda till nya terrordåd, helt i enlighet med det hot som Islamiska staten kablade ut på Youtube i helgen: I en video som inleds med bilder från nyhetsrapporteringen från Paris efter terrordåden hotar en man att alla stater som deltar i "korstågskampanjen" mot IS i Syrien kommer att drabbas.

Enligt propagandavideon är IS "starkare än någonsin", i själva verket kan det misstänkas att attacken i Paris är ett försök att visa styrka i ett läge som är tämligen pressat för de strängt islamistiska rebellerna i Irak och Syrien. För första gången sedan sommaren 2014 är IS i ett prekärt militärt läge i Mellanöstern. Vägen till inbördeskrigszonen för nya frivilliga har delvis stängts av kurdiska styrkor som nu kontrollerar stora delar av gränsen mellan Turkiet och Syrien. Häromdagen intog kurdiska peshmergastyrkor staden Sinjar i norra Irak som har kontrollerats av IS sedan augusti 2014. Också i Syrien har IS och andra rebellgrupper förlorat mark efter en regeringsoffensiv som stöds av ryska stridsflygplan och libanesiska Hizbollah-milissoldater.

Terroroffensiv

IS satsar i denna situation på självmordsbombare – såväl kurdiska civila som civila i regeringstroga syriska områden och i shiamuslimska områden i Libanon har länge varit utsatta för dessa terrorattacker. Dessutom attackeras nu de nationer som intervenerar i det syriska inbördeskriget: tidigare i november sprängdes ett ryskt charterflygplan över Egypten. Och i förra veckan attackerades den franska huvudstaden.

Under söndagen framkom så mycket riktigt uppgifter som stärkte kopplingarna mellan attentaten i Paris och IS i Syrien. Underrättelsetjänster i både USA och Europa sade sig ha lyckats spåra kommunikation mellan gärningsmännen i Paris och kända IS-medlemmar i Syrien.

Situationen ledde till att G20-toppmötet i turkiska Antalya till stor del kom att handla om attentaten i Paris. Medan USA:s president Barack Obama beskrev händelserna i Paris som en "attack på den civiliserade världen" passade hans ryska kollega Vladimir Putin på att upprepa det ryska kravet på ett internationellt samarbete i kampen mot IS.

– Det enda sättet att hantera terrorhotet är genom gemensamma insatser från hela världen, sa Putin enligt nyhetsbyråuppgifter.

IS gynnas av polarisering

Anne-Li Lehnberg

Flamman 19/11 2015

IS syfte med terrordådet i Paris kan ha varit att skapa kaos och polarisering mellan radikaliserade unga muslimer och islamofobiska högerextremister.

”Man kan tänka sig att IS väldigt gärna vill se en polarisering och till och med konfrontation mellan de grupperna. Då har de lyckats att föra kriget till Europa i mindre skala”, säger statsvetaren Idris Ahmedi.

– Det kan ha funnits flera syften med attacken, ett kan ha varit att sprida skräck, ett annat att avskräcka Frankrike från att bekämpa IS militärt. Men jag tror att det framför allt är en strategi för att skapa polarisering och kaos, säger Idris Ahmedi, statsvetare vid Stockholms universitet.

Vill se en polarisering

Han pekar på två tendenser i samhället: å ena sidan en radikaliserings bland en del yngre muslimer, å andra sidan högerextrema, islamofobiska krafter som har vuxit fram.

– Man kan tänka sig att IS väldigt gärna vill se en polarisering och till och med konfrontation mellan de grupperna. Då har de lyckats att föra kriget till Europa i mindre skala. Hur ska då samhället agera för att bekämpa en utveckling i den riktningen?

– Det är en komplicerad fråga och utifrån det krävs en mångfacetterad politik. Det räcker inte med en lösning.

Men i väst tror Idris Ahmedi att det är viktigt att bryta boendesegregationen, arbeta med integrationsfrågor och för att muslimer ska kunna känna samhörighet i sina länder.

Han pekar också på att det är viktigt att skilja på jihadister och muslimer i allmänhet.

– Sedan finns en distinktion i forskningen mellan att ha radikala åsikter och att utföra handlingar.

Civila insatser

Samtidigt måste man arbeta för att lösa problemen i Mellanöstern.

– Det är viktigt att man kompletterar militära åtgärder på kort sikt med långsiktiga civila och politiska insatser, som bistånd och påtryckningar på länder som vi vet har finansierat terrorism, som Iran och Saudiarabien, och samtidigt som man bibehåller relationen med dem trycker på för att de ska öppna upp och genomföra reformer för mänskliga rättigheter.

Det är ett arbete som tar lång tid, troligen decennier av idogt arbete. Men Idris Ahmedi tror att det är vad som bekämpar IS effektivast på sikt.

– Man skulle kunna besegra IS militärt men precis som med al-Qaida riskerar man att få långsiktiga problem med att en ny liknande organisation växer fram.

Han jämför med USA:s Marshallplan och uppbyggnaden av Västeuropa efter andra världskriget.

– Jag ser ingen anledning till att det inte skulle lyckas i Mellanöstern.

Fred är lösningen

Anna Herdy

Flamman 17/11 2015

I efterdyningarna av terrordådet i Paris diskuteras nu vilken militär insats mot Daesh/IS som är den bästa. Fokus borde ligga på hur vi politiskt ska kunna åstadkomma fred i Syrien.

Ett nedskjutet ryskt turistplan med 224 personer ombord i Egypten. Självmoordsbombare i Beirut som skadade hundratals och dödade 41 personer. Koordinerade attacker mot fredagsfirare i Paris med över hundra döda offer och dubbelt så många allvarligt skadade.

Terrorismen fortsätter att skörda liv och skrämman människor runt om i hela världen, varje dag. Men terrorism är inte en del av en naturlag. Den uppgivna känslan av att ”det kommer hända igen” är något vi tillsammans kan ändra på. Uppgivenheten inför ”faktum” är motsatsen till en politisk hållning. Naturligtvis är lösningen mot terrorismen politisk. Tror vi inte

det står vi snart inför en framtid där undantagstillstånd, som det som nu införts i Frankrike, har blivit permanent.

Den enande kraften som växer vid ett terrorangrepp ska inte underskattas men måste fyllas med ett värdigt innehåll. Veckan efter terrordådet i Paris har tidningarna skrikit ut krigs-rubriker och under tisdagen återopade Frankrike den så kallade solidaritetsklausulen (som står inskriven i Lissabonfördraget, paragraf 42:7) och kräver nu att övriga EU-länder ska bistå med militära medel för att hämnas de förluster Frankrike lidit av terrorattentatet, något som tidigare aldrig gjorts. Sverige har sagt ja till att hjälpa Frankrike, men än så länge är det högst oklart vad den svenska hjälpen kommer bestå i. Stefan Löfven menar att vi redan deltar genom att vi har militärstrategier på plats i kampen mot Daesh/IS. Från borgerligheten höjs nu röster om att skicka JAS-plan.

Varken i Syrenkonflikten eller i kampen mot Daesh/IS finns det några enkla militära lösningar. Den som tror det har fel. Denna ledarsida kommer heller inte presentera några sådana, vilket kan uppfattas som naivt. Men många av de förslag som nu florerar – allt från att stödja ett stort antal ryska marktrupper till att bistå de av USA understödda kurdiska styrkorna som strider mot IS – kommer varken avsluta inbördeskriget eller lösa konflikterna i Syrien på lång sikt. Möjligen ges kortsiktiga andrum och uppehåll.

Västvärlden behöver en ny syn och politik för Mellanöstern. Den gamla, som framför allt byggde på vapenmakt och invasion, visade sig vara dålig och har varit dålig under en lång tid. Man skulle kunna dra det så långt att den USA-dominerade linjen skapade det som nu är Daesh/IS. I en ny Mellanöstern-politik bör samtal och fredsöverenskommelser vara vägledande. Ledarna för de regionala spelarna och för stormakterna som är en del av Syrienkonflikten, måste nu sätta sig ned och fokusera på hur en fredlig lösning kan se ut.

För att uppnå fred krävs ett varaktigt vapenstillestånd och inledda fredsförhandlingar. Utan det kommer vi aldrig att få en bredd i kampen mot Daesh/IS. Alla redan inblandade parter i konflikten måste sitta ned vid förhandlingsbordet. Högst upp på dagordningen måste ett stopp för människoslakten stå – från båda sidor. I dagsläget är det osäkert om Daesh/IS kan ha en roll i sådana samtal. Oavsett, för att en överenskommelse ska bli fruktbar så krävs det att alla inblandade är med, såväl Assad som den syriska oppositionen. Ryssland och USA. Saudi-arabien och Iran. Frankrike.

Man kan bara göra fred med sin fiende. Det där därför det kallas fred.

Internationalen

En svår tid för alla som kämpar för internationalism

Ledare

Internationalen 20/11 2015

Det franska antikapitalistiska partiet NPAs uttalande efter de fruktansvärda bombdåden i Paris i fredags hade rubriken ”Deras krig, våra döda”.¹ Det är en effektivt frammanad bild och som bär på en djup sanning. Samtidigt är den inte helt sann. Det är förstås tveklöst så att den djupt destruktiva kraft som Daesh kommit att utgöra, främst i Mellanöstern men nu också i Västeuropa, inte hade varit ett hot i samma magnitud om det inte vore för västs imperialistiska äventyr i Mellanöstern efter Sovjetunionens fall. Det är krig som förs i linje med intressen långt över folkflertalets huvuden och som vi, folkflertalet, får och kommer att fortsätta tvingas betala notan för. Samtidigt förs inte kriget bara mellan västliga maktsfärer och Daesh, med några slumpmässiga civila dödsfall längs vägen. Istället är det just folket som är Daeshs mål,

¹ Se [Uttalande från Nouveau parti anticapitaliste \(NPA\) efter terroristattacken i Paris den 13 november](#)

vare sig det är på ett uteställe i Paris eller en by i Kurdistan. Kriget mot Daesh är vårt krig också.

Inget av terrordåden var riktade mot några högborgerliga delar av Paris utan vad Daesh skulle definiera som ”dekadent” folkliv. I den bemärkelsen har högerens debattörer rätt när de hävdar att målet för Daesh attacker är den personliga friheten, det mångkulturella och det öppna i samhället. Men det är en djup villfarelse att tro att det går att försvara just de värderingarna med stängda gränser, inskränkning av personlig frihet, nationell chauvinism och militära maktuppvisningar. Daesh måste såklart stoppas och det är ett krig vi alla är inblandade i, men de militära insatser Väst ger sig in i har till grundförutsättning att inget annat i Mellanösternregionen får förändras och då kommer vi stå inför en cykel av våld och förstörelse med ingen annan följd än att de reaktionära krafterna kommer att fortsätta stärkas.

Det som vi nu ser i form av politiska ”hårdhandskar” är egentligen ren och skär symbolpolitik. Sveriges ”skärpta” gränskontroller innebär inte att färre flyr in i landet utan endast mer arbete för myndigheterna och större mörkertal när människor som inte vill söka asyl i Sverige håller sig undan myndigheterna. Det var inte omöjligt att förutse att det skulle få just de följderna, men så handlar politik idag mest om att kommunicera en hållning och allt mindre om att förändra någonting. De europeiska ledarna visar gång efter annan hur inkapabla de är att känna igen verkliga förändringar och vilket oerhört lidande de är beredda att utsätta människor för i sin politiska närsynthet. De djupgående sociala förändringar som människor behöver och som de sedan 2011 så tydligt visat sig beredda att kämpa för har mötts med en märklig kombination av maktfullkomlighet och politisk impotens.

Priset skjuts över på folket i dubbel bemärkelse. Dels är det folket som utsetts för de direkta terrorattentaten, dels drabbas de flyende när länder i panik stänger – som om terrorister planerade sina dåd i en gummibåt på Medelhavet. Det värsta är att allt tyder på att Daesh högst medvetet strävar efter att locka fram just den här reaktionen. I skrivande stund har det avslöjats att de syriska pass som terroristerna lämnat efter sig är förfälskade.

Europa spelar alltså Daesh rätt i händerna på nästan alla plan. Turkiet tillåts av diplomatiska skäl fortsätta bomba kurdiska ställningar, Saudiarabien tillåts av ekonomiska skäl fortsätta göda den islamistiska fascismen och den europeiska demokratin fortsätter att undergrävas av de som låtsas vilja rädda den. En svår tid väntar alla som kämpar för internationalism.

Flyganfallen stoppar inte IS

Arash Gelichkan

Internationalen 20/11 2015

De internationella flygbombningarna i Syrien har trappats upp efter terrordådet i Paris. Det franska försvarsdepartementet påstod i början av veckan att de hade träffat flera IS-mål i staden al-Raqqa. Men enligt medieaktivister i al-Raqqa som Aljazeera pratat med hade de franska bombningarna riktats bland annat mot övergivna IS-baser. Men källan var säker på att IS-krigare dödades i bombningar av bemannade vägsräddare. Aktiviströrelsen "al-Raqqa is being slaughtered" skrev på Twitter att ett sjukhus, flera kliniker, en sportarena och ett museum fanns bland målen som träffats.

Samtidigt fortsätter de västledda flyganfallen parallellt med Rysslands och Assad-regimens bombningar. Ryssland informerade i tisdags USA om att anfallen trappats upp med kryssningsmissiler och avancerat bombflyg, enligt brittiska The Guardian. De ryska bombningarna begränsas inte till IS-mål utan även Fria syriska armén och andra rebellgrupper har hamnat i skottlinjen. I början av oktober ska ryska flygplan ha bombat tre sjukhus långt utanför IS-kontrollerat område och en läkare och tre sjukvårdare ska ha döats, enligt Violations Documentation Center in Syria.

Samtidigt beordrade Vladimir Putin Rysslands medelhavsflotta att hålla direktkontakt med det franska hangarfartyget Charles de Gaulle, bas för de franska flygattackerna. Nyheterna pekar på en större samordning mellan den rysk-iranska insatsen för att stödja Assad-regimen och de västledda flyganfallen mot IS efter dådet i Paris.

Hittills har insatserna inte hindrat IS från att ta på sig ansvaret för både det som nu framstår som bombningen av ett ryskt flygplan med 224 döda och dådet i Paris som hittills lämnat minst 129 döda. Det finns lite som tyder på att ineffektiva bombningar mot IS-mål eller missriktade angrepp på sjukhus i Syrien förhindrar terrordåd i Ryssland och Västeuropa. Ett bakslag för IS i Syrien och Irak kan innebära att rörelsen får svårare att träna terrorister och planera attentat. Men det finns knappast brist på instabila områden i Mellanöstern och Nordafrika där terrorgrupper kan frodas.

Den amerikanske Syrien-kännaren Scott Lucas pekar på att IS är svagare än på länge efter bakslag i norra och nordöstra Syrien samtidigt som rebellgrupper hållit dem stången på andra fronter. Men IS fortsätter att frodas så länge instabiliteten och förstörelsen i Syrien fortgår, menar han (EA Worldview, 17/11).

"Varje effektivt svar på IS måste erbjuda en legitim maktutövning, oavsett lokal eller nationell nivå, som går bortom de religiösa, etniska och sociala motsättningar som bröt sönder Irak och öppnade upp utrymme för Islamiska staten att expandera i. Hittills har inga sådana tecken kommit från Bagdad eller något av de nyligen befriade områdena."

Scott Lucas illustrerar saken med Sinjars befrielse från IS där det enligt uppgifter förekommit sammandrabbningar mellan kurdiska styrkor och turkmensk milis. De kurdiska styrkorna anklagas för att ha förstört och bränt ner turkmensk egendom. Så sent som i oktober anklagade Amnesty syrisk-kurdiska YPG/YPJ-styrkor för att ha demolerat arabiska byar och förnekat flyktingar rätt att återvända till områden som säkrats från IS.

Nyckeln i kampen mot IS är av allt att döma inte militär – oavsett om vi pratar om ryska och västledda bombningar eller kurdiska styrkor. Att bygga legitimitet och framtidsstro hos sunniarabiska befolkningar på landsbygden i Syrien och Irak är enda sättet att beröva IS dess livsluft. Nyckeln till att bekämpa terrorismen i Västeuropa och Ryssland kan inte endast vara att beröva IS territorium. IS har nämligen tagit över ett territorium även på ett helt annat plan: nämligen i huvudet på hundratals unga män och kvinnor i utsatta områden i Europa. Det kan inte vara en slump att flera av de som begått eller försökt begå terrorattentat i Frankrike och Belgien har kopplingar till ett och samma bostadsområde i Bryssel. Ledare i väst vill gärna få oss att tro att terrorismen är någonting som kommer utifrån och hotar våra samhällen. Men faktum är att det är ett hot som växer fram ur materiella förhållanden inne i våra samhällen, i samspel med händelser i Mellanöstern.

I Vetenskapens värld för snart två veckor sedan pekade antropologen Scott Atran, som gjort unika fältstudier på internationella jihadister, ut utanförskap och rasism som roten till problemet. Bland IS-anhängarna fanns både ungdomar med en trasslig bakgrund och unga som lyckats utbilda sig. Men gemensamt var en frustration och ilska över den utestängning av muslimer de ser i europeiska samhällen. De väljer att se sociala problem ur en skev religiös-politisk vinkel. Men de sociala problemen är en realitet. Därför är den enda långsiktiga vägen till att utrota terrorism och extrem islamism att bygga socialt rättvisa samhällen i Europa och Mellanöstern som överbryggat etniska och religiösa motsättningar. På kort sikt måste alla progressiva krafter i Syrien enas och lägga etniska och religiösa skiljelinjer åt sidan för att kunna besegra IS.

IS i blodig kamp för att överleva efter förlusten i Sinjar

Anders Karlsson

Internationalen 20/11 2015

Kurdiska och yazidiska styrkor tog förra fredagen kontroll över de centrala delarna av den strategiskt viktiga staden Sinjar i norra Irak. Sinjar är en knutpunkt på Väg 47 som sammanbinder IS kalifat i Irak-Syrien. Väg 47 har länge använts för att förflytta styrkor mellan kalifatets huvudfästet, Raqqa i Syrien och det oljerika Mosul i Irak. Den försörjningslinan har nu klippts av, vilket gör det betydligt svårare för IS att skyffla resurser dit de bäst behövs. I värsta fall skulle det för IS kunna vara början på en process där dess kalifat spricker upp i två delar. Flera analytiker tonar dock ner betydelsen av Sinjars fall, som Per Jönsson på Utrikespolitiska Institutet:

– Sinjar är viktig i den meningen att området ligger mellan Mosul och Raqqa, men ingen enskild förlust för IS betyder särskilt mycket eftersom de opererar på många ställen samtidigt (Svt-Nyheter 13/11).

Till förlusten av Sinjar bör dock också läggas att de ryska bombningarna nu börjar få betydelse, främst har regeringsstyrkor med stöd av detta bombardemang lyckats att återta flygbasen Kuweire, öster om Aleppo. Det har också rapporterats att USA utökat flygattackerna mot IS kontrollerade oljefält i Syrien och dessutom sägs det att USA den senaste tiden bombat och förstört över 100 av IS oljetransportfordon. Oljan är IS stora mjölkko. Det uppskattas att den renderat organisationen över 200 miljoner dollar i intäkter. Därtill har IS huvudsäte i Raqqa – av franska stridsflygplan – för första gången utsatts för en bombkanonad.

Självklart kan inte heller situationen i Irak-Syrien ses isolerat från IS fruktansvärda terrordåd i Paris. IS tog på sig dåden och lät till omvärlden meddela att: – Den här attacken är bara början på en storm och en varning till alla de som vill dra lärdomar. Frankrike och de som följer i landets fotspår måste veta att de förblir de främsta måltavlorna för Islamiska Staten.

IS har även tidigare utfört en rad terrorattacker, och då främst i Arabvärlden. Men ingen annan aktion har, om man ser till samordning och koordination, varit av den magnituden som attacken i Paris. Frågan är om Parisattacken ”bara är början på en storm”, om IS har kapaciteten att följa upp den med en serie av liknande attacker? Frågan är även om fortsatta militära bakslag på slagfältet kan göra att IS blir mer desperat och än mer beredvilligt att utföra terroraktioner – lite grann enligt ordspråket ”en varg tappar sina hår men sina tänder har den kvar”?

USA-alliansen har nu bombat IS områden i Irak och Syrien ända sedan sensommaren 2014 och Ryssland har utfört sina bombningar sedan i oktober i år. Den tendens vi kan se över tiden är också en ökad grad av imperialistisk samsyn i kampen mot IS. Från G-20 mötet i Turkiet uttryckte Vladimir Putin det som så att USA och Ryssland nu ”kommit överens om strategiska mål”, men inte ”exakt hur man ska gå till väga”. På toppmötet om Syrien i Wien – med USA:s utrikesminister Kerry och Rysslands utrikesminister Lavrov som huvudpersoner – verkar det också ha kommit till stånd något av en islossning. Man säger sig nu vara överens om att fredsförhandlingar ska inledas från och med årsskiftet, att en övergångsregering ska installeras inom sex månader och att val ska hållas inom 18 månader (Reuter). Däremot har man tydligen inte lyckats att lösa den stora knäckfrågan om vad som ska hända med Assad och hans närmaste medföljare. Att knäsetta en vapenvila i den myriad av stridigheter som är verklighetens Syrien, även om IS självklart inte kommer att inkluderas, är också något av det svåraste man kan tänka sig i dagens värld.

Sammantaget är det svårt att tro att IS kan överleva om världens stormakter gör gemensam sak mot organisationen, men vägen mot IS undergång kan både bli lång och mycket blodig.

Är Daesh fascister?

Johannes Jensen

Internationalen 20/11 2015

Islamiska Staten, Daesh, är utan tvekan en högerextrem organisation, av allt fler debattörer definierad som fascistisk. Frågan är dock vad stämpeln kan ha för relevans. Sett till sin närvaro som terrorceller i västliga storstäder är det inte som fascistisk organisation Daesh främst gör sitt avtryck på samhället, men i en syrisk-iransk kontext kan en förståelse av Daesh som högerextrem politisk yttring med främst territoriella anspråk vara mer nyttig. Detta kräver dock vissa analytiska ingångar i vad vi menar med fascism. I en västlig kontext har fascismen agerat som den yttersta garanten för borgerlig ordning i ett krisande samhälle. Fascismen har som massrörelse satt folkgemenskap som en slags blöt filt över klassmotsättningar – i praktiken alltid på ett ytterst våldsamt vis.

Sett i en mellanösternkontext tycks Daesh agera precis så, med brutal repression upprätthåller Daesh en reaktionär samhällsordning som strävar efter att bryta ned allt som kan betraktas som progressivt, vare sig det är medborgerliga rättigheter eller jämställdhet. Det har beskrivits hur organisationen fått ordning på lokala försörjningar, ordnat vatten och el och på så vis byggt upp sitt stöd, men det tycks vara en bild som kräver moderering. Det finns ett utbrett folkligt missnöje i Daesh-kontrollerade områden som till och med tar sig formen av öppna protester, i dagarna rapporterades små men ändå öppna demonstrationer i Raqqa, vilka möttes av brutal repression.

I Hufvudstadsbladet presenterar den finske irakkännaren Hussein al-Tae en förklaring av de direkta motiven bakom dåden som kan vara svår att ta in för de borgerliga tyckare som i sin skräck för att ”relativisera” bara vill se Daesh som ett totalt hot mot ”våra västerländska värderingar” (det vill säga alla de frihetliga framsteg som reaktionärer i olika läger vill avskaffa). Al-Tae menar nämligen att människorna i Paris inte var något huvudmål för terrorn

utan att dåden genomfördes för att vinna tid på en hemmafront där Daesh lidit stora nederlag, inte minst mot de kurdiska styrkorna.

För Daesh är det av avgörande vikt att Europa avskräcker människor ifrån att fly från Irak och Syrien, framförallt därför att Daesh är beroende av skatteupptag från befolkningen i områdena de kontrollerar. Daesh vill framstå som en genuint folklig kraft, precis som reaktionärer överallt inom alla etniska grupper strävar efter att göra. Att deras ”heliga” krig tömmer hela landsändar på människor är inte bara en tung propagandaförlust, men också ett rent materiellt problem. Europas nuvarande politiska kurs, med stängda gränser och kulturell polarisering gynnar på sikt både organisationens stabilitet och möjlighet att rekrytera. De miljontals människor som flyr Daesh är med största säkerhet ett större hot mot organisationens fortlevnad än alla bombplan Frankrike kan sätta in.

Offensiv

En värld i krig och terrorns skräckvälde

Per-Åke Westerlund

Offensiv 18/11 2015

När Frankrikes president François Hollande förklarar att landet är i krig låter det som ett eko av USA:s dåvarande president George Bush efter den 11 september år 2001. Men de krig som USA har fört sedan dess är den enskilt största faktorn bakom IS rekrytering och vapenkraft. Här är frågor och svar om krig och terror.

Vilka drabbas av terrordåd?

Den fruktansvärda terrorattacken i Paris, med över 130 döda, är den senaste i en lång rad terrordåd. Dagen före, torsdagen den 12 november, dödades minst 43 personer i Beirut. Samma dag som Paris dödades 26 och skadades 41 i Bagdad. Över 200 dog av det som verkar ha varit en bomb på ett ryskt flygplan över Sinai. Tidigare i år har terrordåd dödat och skadat hundratals i Nigeria, Kenya, Pakistan, Jemen och Tunisien. Över 100 dödades den 10 oktober i Ankara.

”Statistik från Global Terrorism Index (GTI) visar att över 80 procent av den civila terror-döden drabbar fem länder: Irak, Afghanistan, Pakistan, Nigeria och Syrien”, skrev Dagens Nyheter den 14 november. År 2014 dog över 32 000 personer i terrorattacker, varav hälften i Irak och fem procent i utvecklade kapitalistiska OECD-länder, där även Turkiet ingår.

Det gemensamma i de flesta stora terrordåd är att de dödade är civila och att målet har varit att döda så många som möjligt.

Vilka är terroristerna?

Terrorgruppen IS, som kontrollerar cirka en tredjedel av Irak och Syrien samt har grupper i ett antal länder, som Afghanistan, Algeriet och Jemen, har tagit på sig ansvaret för attackerna i Paris och Beirut samt mot det ryska planet.

Terrordåd utförs också av rasister och nazister, som Anders Behring Breiviks massmord i juli 2011 och Timothy McVeigh, som 1995 dödade 168 personer i ett bombdåd i Oklahoma City, det största terrordådet i USA innan den 11 september.

Förutom terrormetoderna har dessa terrorister gemensamt att de är högerextrema, att de hatar demokratiska rättigheter, i synnerhet feminism, socialism och fackföreningar.

Vad vill terroristerna uppnå?

Den senaste upptrappningen från IS sker efter flera bakslag i dess ”kalifat” i Syrien-Irak. Kurdiska trupper kunde utan strider återta den viktiga staden Sinjar. Ryssland, USA och

Frankrike har trappat upp bombkriget och bland annat tvingat IS att överge belägringen av flygplatsen utanför Aleppo.

IS söker konfrontation för att vinna fler anhängare. De har sett hur talibanerna i Afghanistan tappade makten under USA:s bombkrig med stöd av norra alliansens marktrupper 2001, men sedan dess har de återhämtat sig och på nytt utmanar de regimen i Kabul. IS vill, precis som de som hetsar om "krig mot islam", skapa en skyttegrav mellan muslimer och resten.

Varifrån kommer de högerextrema islamisterna?

IS, al-Qaida, talibanerna och Boko Haram i Nigeria är produkter av världsutvecklingen. De tre förstnämnda har alla sina rötter i Afghanistan, där dess föregångare bedrev väpnat motstånd mot Sovjetunionens militär 1980-88. Detta motstånd understöddes ekonomiskt och med vapen från USA, Pakistan och Saudiarabien, och hämtade sin ideologi från den saudiska wahabismen.

Den pakistanska staten stod sedan guds fader till talibanerna när dessa tog makten. Både Pakistan, som i omgångar har styrts av militärdiktaturer, och Saudiarabien, med en kung som enväldig härskare, är sedan länge nära allierade med USA.

Parallellt med framväxten av väpnade wahabister, jihadister, inträffade två andra avgörande världshändelser:

a) Stalinismens kollaps i Sovjet och Östeuropa, med åtföljande högervridning av socialdemokratin och arbetarrörelsens ledning i de flesta länder, och b) En drastisk ökning av kapitalismens globalisering. Båda öppnade för drastiskt ökade klyftor som följde av privatiseringar och en tävling mot botten vad gäller arbetares och fattigas levnadsvillkor.

Det enorma missnöjet, tillsammans med avsaknaden av en kämpande socialistisk arbetarrörelse, skapade ett politiskt vakuum. I detta utvecklades den högerextrema islamismen, som drastiskt förstärktes av Västmakternas krig.

Vilken roll spelar imperialismens historia?

Imperialismen är en avgörande faktor. Mellanösterns folk utlovades frihet om de ställde sig på Englands och Frankrikes sida mot det osmanska riket som styrdes från Istanbul. Istället konstruerades nya stater – Syrien, Irak, Libanon och Jordanien – som franska och engelska kolonier, vilka styrdes med militär järnhand. Politiken gick ut på att söndra och härska, som de "ihärdiga franska ansträngningarna att uppmuntra separatistiska strömningar och utså etnisk-regionala konflikter" (ur Aron Lunds bok *Syrien brinner*).

De franska kolonialtrupperna lämnade Syrien 1946, men imperialismen fortsatte att kontrollera Mellanöstern, särskilt på grund av oljan. USA, som den dominerande imperialistiska makten, samarbetade i omgångar med Saddam Hussein i Irak och Assad i Syrien, liksom idag med Saudiarabien och al-Sisis militärregim i Egypten.

Imperialismens roll innebär att regionen har utsatts för ekonomisk utsugning (utom för en liten klick som har styrts), militär upprustning och religiös/etnisk splittring.

Hur svarar president Hollande på terrordåden? (1)

Frankrike var redan innan terrorattacken USA:s pålitligaste allierade i bombningar av IS, först i Irak och sedan i växande grad i Syrien. Beslut att skicka landets enda hangarfartyg, Charles de Gaulle, till Medelhavet för att utöka bombningarna togs veckan innan. Redan i helgen genomfördes en bombraid mot IS "huvudstad" Raqqa.

Men upptrappade bombningar kommer inte att krossa IS, som Hollande påstår. USA har genomfört över 7 000 bombraider sedan förra sommaren, med begränsad effekt. Den erfarna journalisten Robert Fisk, som har bevakat Mellanöstern i decennier, varnade i en intervju med

Sveriges Radio för vad upptrappade bomber kan leda till: ”Sedan väst började invadera och kriga i Mellanöstern har invånarna i Europa och USA inte längre kunnat vara trygga i sina hemländer. Inte i London, inte i Washington, inte i New York och naturligtvis inte i Paris, vilket vi nu har sett två gånger redan”.

Hur svarar president Hollande på terrordåden? (2)

Med undantagstillstånd och kraftig förstärkning av polis och militär i Frankrike. Demonstrationer och strejker, ja alla former av samlingar, riskerar att betraktas som olagliga. Makt-havarna förlitar sig på att människornas oro gör att de kan genomföra dessa åtgärder.

Det blir arbetare och vanligt folk som får betala både politiskt och ekonomiskt, vilket understryker terrordådens reaktionära roll. Militär upprustning i Frankrike kommer att bekostas med ytterligare nedskärningar och arbetslöshet, vilket tillsammans med risken för ökad rasism från polis och myndigheter riskerar att öka klyftorna ytterligare. Flyktingar, som med risk för sina liv har försökt komma undan från terror i Syrien och Afghanistan, riskerar att behandlas ännu sämre än idag.

Vad är alternativet för arbetare och socialister?

Vi fördömer de mordiska terrordåden och IS reaktionära roll, samtidigt som vi är motståndare till de militärer och politiker vars kapitalistiska system är ytterst ansvariga för både krisen i Mellanöstern och den situation som har skapat möjligheter för IS att rekrytera terrorister. Både i Frankrike och internationellt behövs stora manifestationer. Vi står för enad kamp underifrån, mot krig och mot terrorism. Arbetarrörelsen måste byggas upp igen, ur kamp mot högerpolitik och för bättre villkor. Rasism och terrorism är produkter av ett kapitalistiskt system i förfall och kris. Alternativet är ett demokratiskt socialistiskt samhälle, som rycker undan grunden för reaktionära och högerextrema väpnade grupper.

CWI i Frankrike om terrordådet i Paris

Uttalande av Gauche Révolutionnaire

Offensiv 14/11 2015

Vidrigt våld har drabbat Paris än en gång. Över 120 döda och dussintals skadade på platser där arbetare och ungdomar samlas i slutet av veckan (Stade de France, Bataclan musikklubb, olika barer i 10: e och 11: e distrikten). Dessa barbarer var inställda på urskillningslöst massmord, att igen slå till mot oskyldiga människor. Målet var arbetarklassdistrikt i Paris, med sina olika befolkningar, som drabbades i denna tragedi.

Ingenting kan rättfärdiga dessa avskyvärda attacker på samma fredag i Paris, Bagdad och Nigeria, och inte heller attackerna mot en marknad i Beirut den 12 november eller i Ankara den 10 oktober, eller i Tunisien. Vi sörjer idag för våra bröder och systrar, arbetare, unga människor, arbetslösa, ensamstående föräldrar, pensionärer, oavsett deras bakgrund.

Vi fördömer dessa attacker och den blinda fegheten bakom dem. Att döda försvarslösa människor i kallt blod utmärker en högerextrem ideologi, oavsett förment religiösa eller andra ursäkter. Oförmögna att vinna stöd i befolkningen, och absolut inte bland muslimer, använder terroristerna i ISIS, som har tagit på sig ansvaret för dessa attacker, exakt samma metoder som fascistiska grupper, statliga diktaturer, och ockupationsarméer. Terror är ett politiskt vapen som syftar till att förhindra arbetare att enas och att införa passivitet genom rädsla, att stärka rasismen: men vi kommer inte att låta oss skrämmas, vi kommer inte att splittras.

ISIS 'beroende av urskillningslös terror avslöjar den sanna naturen hos denna organisation, som är inget mer än ett gäng plundrare och människohandlare. ISIS är bara en produkt av kaos som Irak försatts i av de destruktiva krig förs av EU-regeringar och deras metoder

replikerar de urskillningslösa bombningarna i Syrien och Irak i namn av "kriget mot terrorismen".

Genom att slå till urskillningslöst mot arbetarklassdistrikten i Paris spelar ISIS en ärke-reaktionär roll eftersom det kommer att vara muslimer som kan tvingas betala ett högt pris genom en förnyad våg av islamofobi, intolerans och rasism. Därtill kommer den repression som kommer att införas mot arbetare och ungdomar, med början med införandet av ett undantagstillstånd som betyder att fackliga demonstrationer kan förbjudas.

Politiker från Front National till PS (Socialistpartiet) är alla eniga i sitt tal om 'krig'. Ett krig de skapat och som folket betalar priset för i dag. Men detta är inte vårt krig. Denna regering fortsätter att stödja den turkiska regimen under president Erdoğan. Detta är samma Erdoğan som i åratal understött ISIS, genom att tillåta terrorister och deras vapen att passera gränsen, samtidigt som den var stängd för Kobanes folk, den kurdiska stad i norra Syrien som erbjöd motstånd och besegrade ISIS i januari. Samma Erdoğan bombar städer i turkiska Kurdistan, men det är kurderna som har befriat staden Sinjar i Irak från ISIS ockupation.

Det är regeringar i Europa som upprätthåller regimerna i Qatar och Saudiarabien, och säljer vapen till dem, samtidigt som dessa länder stöder ISIS och engagerar sig i massmord i Jemen.

Hollanderegeringens ståndpunkt, som stöds av Front National och högerpartierna, är att blockera en massrörelse av solidaritet. Konsekvensen av undantagstillståndet kommer att vara att förhindra solidaritetsdemonstrationer liknande de som ägde rum i januari efter attacken mot Charlie Hebdo. På samma sätt kommer olika pågående tvister, såsom strejkerna mot uppsägningar på Paris sjukhus eller på Air France säkert att förbjudas. Undantagstillståndet ger utrymme för "förbud i allmänhet eller vissa möten som kan vara provocerande eller leda till allmän oordning" och "ger samma offentliga myndigheter rätt att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa kontrollen av pressen och alla publikationer".

Vi får inte acceptera dessa begränsningar av våra rättigheter och vår verksamhet som bara kapitalisterna – direktörerna, storföretagen, aktieägarna - och politiker som agerar i deras intresse kommer gynnas av, utan att det skapa några hinder för terroristgrupper.

Det är viktigt att organisationer i arbetarrörelsen, fackföreningar, partier och kampanjgrupper förenas och förklara sitt motstånd mot krig och kapitalismens mordiska politik och dess krig för olja och vinst. Den enorma fattigdom som stora delar av befolkningen kastas ner i kan bara leda till förtvivlan och förvirring som spelar i händerna reaktionärerna och de som vill splittra oss.

Den politik som förs i Mellanöstern och Afrika kan bara främja ytterligare kaos. Konsekvenserna kommer att bli fruktansvärda för vanliga arbetare som får betala priset, medan politiker använder situationen för att ge ytterligare skäl för sina krig. I dessa länder kan terroristgrupper, vars enda motivation är plundring och smuggling, utnyttja den utbredda desperationen och använda den för att skicka ut självmordsbombare, medan ledarna bor i palats. Mer krig kommer bara att leda till mer terrorism!

Hur mycket längre ska vi betala för ett system som för ett militärt, ekonomiskt och socialt krig mot en majoritet av befolkningen på planeten för att skapa vinster för en handfull som lever tryggt och bekvämt? Medan vi förväntas att drabbas av den värsta skräck, död, misstro och rädsla. Det är nog! Vi kommer inte låta rasister, extremhöger som Front National och reaktionärer vinna!

Vi kommer inte att skrämmas och splittras, vi kommer att fortsätta att kämpa för ett tolerant och samarbetande samhälle, befriat från kapitalism och exploatering, för ett demokratiskt socialistiskt samhälle. Detta kommer att bli en enorm kamp från förenade arbetare och

ungdomar, oavsett nationalitet, hudfärg, religion eller inte, en kamp för ett värdigt liv för alla, för att ta samhället framåt och eliminera den ekonomiska och sociala fattigdom som religiös och politisk reaktion kan frodas i.

Vi är ledsna och plågade att så många oskyldiga liv släckts. Men dessa händelser ger oss ännu mer ilska och beslutsamhet att inte längre tolerera detta omänskliga system och det kaos det skapar.

Gauche Révolutionnaire (CWI i Frankrike, Rättvisepartiet Socialisternas systerorganisation)

Proletären

Terror i Paris, Beirut och Latakia

Patrik Paulov

Proletären 16/11 2015

129 dödade och 350 skadade. Det som hände i Frankrikes huvudstad uppmärksammades i hela världen och följdes av uttalanden från statschefer och tysta minuter.

Två andra terrordåd som inträffade samma vecka behandlades annorlunda.

Den blodiga självmordsattack som IS utförde i Beirut torsdag 12 november fick visserligen medieuppmärksamhet. Men den breda solidariteten med Libanon och den massiva upprördheten över att 43 libaneser mördats och hundratals skadats uteblev.

I medierapporteringen fanns också en vinkling om offrens politiska tillhörighet. I flera internationella medier poängterades att det var en dödlig bombattack i ett "Hizbollahfäste". Hizbollah är en organisation som vanligen omskrivs i negativa ordalag i västmedia då den bland annat stödjer den syriska regeringsarmén.

Vad var tanken med detta? Är dödandet av civila mindre grymt om dessa stödjer en organisation som är motståndare till västs och Israels agerande i Mellanöstern?

Två dagar tidigare, tisdag 10 november, skedde den blodigaste attacken under kriget i den syriska staden Latakia. Minst 23 personer dödades och över 60 skadades när granater slog ner nära universitetet i den regeringskontrollerade staden. Många av offren var studenter.

I Sverige blev det inte ens en egen nyhet. Franska nyhetsbyrån AFP talade om en attack mot en "regimbastion". Brittiska Reuters talade om ett sprängattentat i ett Assadfäste, men nämner att Syriens regering beskriver det som terrorism.

Också här spelar politik in i medias skildring av massakern på civila. I Latakia var det nämligen inte IS som slog till. Här tvingas både AFP och Reuters konstatera att de tänkbara förövare som finns i regionen är "rebeller och jihadister, inklusive al-Qaidas syriska gren".

Naturligtvis hörs inte några västliga fördömanden av blodbadet i Latakia. Det är ju terror som utförs av den allians av rebeller som stöds av västvärlden, inklusive Sverige.

Västs stöd till Syrienrebeller banade väg för IS

Patrik Paulov

Proletären 18/11 2015

Efter terrorn i Paris riktar västvärldens ledare allt fokus på bekämpandet av Islamiska staten. Men tystnad råder om att det är västs militära inblandning i Mellanöstern som skapat det monster som idag går under namnet IS. Frankrike tillhör de stater som pumpat in pengar och vapen till extremistrebeller i Syrien.

När detta skrivs har Frankrike inlett bombningar av Islamiska statens baser i syriska Raqqa, det vidsträckta terrorkalifatets huvudstad. USA har slagit till mot IS oljeexport, sedan länge en av terrorgruppens främsta inkomstkällor. Det är tydligt att de båda ländernas ledare vill markera handlingskraft mot den terroristgrupp som brutalt slagit till i en västlig huvudstad.

Vi betvivlar inte att Hollandes, Obamas och andra västledares upprördhet över massmorden i Paris är äkta. Vi betvivlar inte heller att de vill förhindra att det händer igen. Men det finns ett stort mått av hyckleri kring deras agerande.

För det första är det som hände i Frankrike inte unikt. Under de senaste åren har liknande bestialiska terrordåd inträffat i Syrien, Irak, Libanon, Turkiet, Egypten, Libyen, Indien, Nigeria och med flera länder.

För det andra tiger västvärldens ledare om sin egen skuld till terrorismens framväxt i Mellanöstern. Hade IS ens existerat idag om det inte vore för ockupationen av Irak och vapenleveranserna till extremisterna i Syrien?

För drygt år ett sedan verkade västvärldens ledare befinna sig i något slags chocktillstånd över Islamiska statens snabbt expanderande välde. Organisationen hade tidigare under året lagt under sig provinshuvudstaden Raqqa och i stort sett hela östra Syrien. Organisationen hade tagit kontroll över Anbarprovinsen i västra Irak och till och med mångmiljonstaden Mosul.

När Stefan Löfven i en SVT-utfrågning i september 2014 fick frågan om vem som bar skulden till IS framväxt svarade han att det är Syriens Bashar al-Assad som är skyldig, eftersom han släppt IS-ledarna ur fängelserna.

Det var inget Löfven kommit på själv. Samma förklaring och nästan samma formuleringar hade tidigare framförts av Barack Obama.

Men det fanns röster i väst som inte alls köpte ovanstående förklaring.

Ungefär samtidigt som Löfven frågades ut i tv skrev Dennis Kucinich, i 16 år kongressledamot för Demokratiska Parti i USA, följande i Huffington Post:

”Det går inte att slå ifrån sig fakta. Islamiska staten har fötts ur den västerländska interventionen av Irak och de hemliga åtgärderna i Syrien. Detta Frankensteinliknande experiment med att beväpna en påstått frihetskämpande syrisk opposition har skapat ett monster som hotar regionen.”

Kucinich har helt rätt. Ska man tala om Islamiska staten måste man titta tillbaka på de USA-ledda angreppen mot Irak 1991 och 2003 och de förbrytelser som begicks av USA under ockupationsåren.

Fakta är att al-Qaida i Irak, IS föregångare, skapades som en motståndsgrupp mot en folkrättsvidrig och brutal ockupation.

Fakta är att flera av de nuvarande högsta IS-ledarna inte satt i syriska fängelser utan i ett amerikanskt fångläger i södra Irak kallat Camp Bucca. Detta läger drevs av ockupationsmakten åren 2003-2009.

Andrew Thompson, Irakveteran, och Jeremi Suri, professor vid University of Texas, skriver i New York Times om fånglägrets betydelse för terroristgruppens framväxt:

”Tiden i fängelse fördjupade deras extremism och gav dem [IS-ledarna] möjligheten att öka antalet anhängare. Fängelserna blev i praktiken terroristuniversitet: de hårdföra radikalerna var professorer, de andra intagna var studenter, och fängelseledningen spelade rollen av frånvarande förmyndare.”

Den amerikanska journalisten och IS-kännaren Janine di Giovanni konstaterar i en artikel i Newsweek att *"Camp Bucca var som ett sommarläger för ambitiösa terrorister. Under amerikanernas överinseende hade de intagna kontakt med varandra, de utbytte information och stridstaktik och knöt viktiga kontakter framtiden"*.

En av de som inte sågs som något större hot och som frigavs av USA var ingen mindre än IS numera ökände ledare, Abu Bakr al-Baghdadi.

Men det var genom att gå över gränsen till grannlandet i väster som IS kunde växa till sig och samla kraft innan det blev dags att gå på offensiven i Irak.

I krigets Syrien bredde laglösheten ut sig i områden som väpnade rebeller tagit över. I Syrien fanns vapen i överflöd, som levererats från Natoländer och Gulfstater. I Syrien fanns inkomstbringande oljekällor som IS kunde ta över. Och i Syrien samlades tusentals och åter tusentals utländska jihadister som kommit via den vidöppna turkiska gränsen.

Att den västliga bilden av frihets- och demokratikämpande rebeller var falsk, det blev det syriska folket tidigt medvetet om. Syrier som Proletären intervjuade under första halvåret 2012 beskrev krigarna i de väpnade grupperna som kriminella, extremister och al-Qaidaterrorister.

Men också makthavarna i Washington var fullt medvetna om vad som pågick.

I våras offentliggjordes delar av tidigare hemligstämplade dokument från USA:s militära underrättelsetjänst DIA. Det är avslöjande läsning.

I en rapport daterad augusti 2012 sägs att utvecklingen i Syrien *"tagit en tydlig sekteristisk riktning. Salafisterna [extrem riktning av sunniislam], Muslimska brödrskapet och al-Qaida i Irak är de dominerande krafterna bakom upprорот i Syrien"*.

DIA-rapporten konstaterar att denna "opposition" siktar på att ta över områden i östra Syrien och att *"västländerna, Gulf-staterna och Turkiet stödjer dessa strävanden"*. Här görs inga förskönande omskrivningar om vad det är för styre dessa "oppositionella" planerar att skapa.

"Om situationen reder ut sig är det möjligt att det etableras ett uttalat eller icke uttalat salafistiskt furstendöme i Östra Syrien och det är precis vad de uppbackande makterna önskar, med syftet att isolera den syriska regimen...".

Slutligen framhålls vilka följder det kan komma att få i grannlandet Irak.

"Detta skapar en idealisk miljö för al-Qaida i Irak att återvända till sina gamla fästen i Mosul och Ramadi, och det kommer att ge en förnyad kraft åt enandet av jihadisterna i det sunnitiska Irak och Syrien och övriga sunniter i arabvärlden mot vad de ser som fienden, de olikstänkande. Islamiska staten i Irak [al-Qaida i Irak] skulle också kunna utropa en islamisk stat genom sin förening med andra terroristorganisationer i Irak och Syrien..."

I augusti 2012, alltså två år innan IS utropade sitt gränsöverskridande kalifat, var USA på det klara med vad som var på gång.

Men det förändrade inte USA:s och dess allierades agerande.

Vicepresident Joe Biden erkände i ett tal på Harvard universitet i oktober förra året att USA:s närmaste allierade i Mellanöstern, kungadiktaturen Saudiarabien och Natolandet Turkiet, pumpade in *"hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton vapen till vem som helst som skulle kämpa mot Assad trots att de människor som mottog leveranserna var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadister från andra delar av världen"*.

Biden nämner naturligtvis inte USA:s roll i vapenleveranserna, eller Storbritanniens eller Frankrikes.

För visst är det så att den franska regeringen är djupt insyltad. Redan i december 2012 rapporterade brittiska The Guardian om detta:

”Frankrike har blivit den mest framstående uppbackaren av Syriens väpnade opposition och finansierar nu rebellgrupper runt Aleppo som en del av en ny offensiv för att störta den hårt ansatta Assadregimen. Stora pengasummor har levererats av den franska regeringens ombud över den turkiska gränsen till rebellbefälhavare under de senaste månaderna, bekräftar diplomatikällor. Pengarna har använts till att köpa vapen inne i Syrien och till att finansiera väpnade operationer mot regeringslojala styrkor.”

Efter detta har Hollande öppet medgivit att Frankrike vid flera tillfällen också levererat vapen.

Den terror som i flera års tid drabbar Syrien och Irak och dess grannländer har slagit till med fruktansvärd kraft i Paris. Precis som flera syrier Proletären intervjuat genom åren varnat för, och precis som vi skrev efter terrorattentaten mot Charlie Hebdo i januari i år, är det som skett ingen överraskning.

Om man göder extremism och terrorism i Syrien och Irak, om man pumpar in vapen och pengar, erbjuder militär utbildning och politiskt stöd till grupper som lockar tiotusentals unga män från omvärlden, så riskerar det att få våldsamma konsekvenser också långt utanför det aktuella konfliktområdet. Såsom skedde i Paris och såsom skulle kunna ske på många fler platser.

Visst skulle det gå att bekämpa IS och andra terroristgrupper i Syrien och Irak istället för att stödja dem. Men det kräver att dessa organisationers direkta och indirekta uppbackare i västvärlden, Turkiet och Gulfstaterna stryper stödet utifrån.

Det kräver också att dessa på allvar sluter upp i den pågående fredsprocessen med FN och Ryssland och tillsammans med Syriens regering och opposition finner såväl en politisk lösning på den inhemska syriska konflikten som en gemensam strategi mot terrorismen i regionen.

Revolution (f d Avanti)

Terrorattacken i Paris – hur bör arbetarrörelsen svara?

Uttalande IMT

Revolution 15/11 2015

Den reaktionära islamistiska fundamentalistiska terrorismen har slagit till igen i fredagskväll i en koordinerad attack på olika platser i Paris, och lämnat 128 döda över 100 allvarligt skadade. Detta är en helt och hållet reaktionär attack mot vanliga arbetande människor, många av dem ungdomar, som hade en utekväll på restauranger, konserter och en fotbollsarena. Vi fördömer det mordiska gäng som utförde dessa attacker och uttrycker vår solidaritet med Paris folk.

Extremhögern och reaktionärer i Frankrike och överallt försöker redan göra politiska poänger på detta genom att skylla på flyktingar som nyligen kommit till Europa. Vi kan vänta oss mer av detta och inte bara från extremhögern utan också från de mer "etablerade" borgerliga högerpolitikerna. De kommer också använda dessa attacker för att attackera muslimer.

Den härskande klassen kommer dessutom, precis som vid tidigare tillfällen, använda denna brutala attack för att begränsa demokratiska fri- och rättigheter, utöka polisens och statens befogenheter, legalisera ytterligare övervakning, etc. Liknande åtgärder tagna efter morden på Charlie Hebdo i januari har inte hjälpt till att stoppa gårdagens angrepp.

Arbetarrörelsen måste motstå varje försök att skylla på flyktingar, invandrare och muslimer, och får inte falla i den "nationella enhetens" fälla. Arbetare och ungdomar i Frankrike och överallt kommer utan tvekan känna verkliga känslor av skräck, avsky och sorg. Redan igår uttrycktes solidaritet från Paris folk som öppnade sina hem till dem som flydde attackerna och hade fastnat på grund av att det inte gick någon kollektivtrafik.

Den härskande klassen kommer försöka använda dessa känslor för att få befolkningen att sluta upp bakom dem. Men frihet, broderskap och jämlikhet betyder inte samma saker för de arbetare vid Air France som nyligen fick sparken som det gör för ägarna av Air France som kallsinnigt avskedat tusentals av dem. Det kan inte finnas någon nationell enhet mellan dem.

Vi måste också avvisa den härskande klassens och deras representanters hyckleri, i Frankrike och på andra platser, som inte är oskyldiga offer för dessa attacker. Dessa terroristattacker går inte att skilja från den nyliga framväxten av reaktionär islamistisk fundamentalism i länder som Syrien, Irak, Libyen, etc. som är direkta och indirekta resultat av imperialistisk intervention i dessa länder. Amerikansk, brittisk och också fransk imperialism och deras allierade i Turkiet, Qatar och Saudiarabien har beväpnat, stöttat och tränat ISIS. Al-Nusra, talibanerna och andra liknande reaktionära jihadistgrupper för att främja sina egna intressen och underminera sina motståndare i regionen.

Vi måste avvisa varje försök att framställa dessa attacker som en "kamp mellan civilisationerna" eller "islam mot europeiska värderingar" i ett försök att rättfärdiga nationell enhet mot den "gemensamma fienden". Detta är falskt. De arbetande och fattiga i Libanon, Syrien, Yemen, Afghanistan, Pakistan, Turkiet, Nigeria och andra länder både i Mellanöstern och på andra platser lider från precis samma reaktionära terrorism på regelbunden basis. På torsdagen utförde terrorister från ISIS en självmordsattack i Beirut där dussintals dödades. Samma vecka har hundratusentals demonstrerat i Afghanistan mot talibanernas övergrepp. I Afghanistan var det, naturligtvis, USA som först finansierade och stödde den mörka reaktionens styrkor i dess kamp mot PDPA-regimen och Sovjetunionen på 1980-talet.

Därför kan kampen mot terrorism inte separeras från kampen mot imperialistisk intervention och krig, och kampen mot det system som skapar de förhållanden där religiös fanatism frodas.

Massakern i Paris: Dynamit i grundvalarna

Alan Woods

Revolution 20/11 2015

Förra fredagen var Paris skådeplatsen för en masslakt där minst 129 personer, övervägande unga som roade sig i kaféer och på rockkonsert, kallblodigt sköts ned. Mördarna, ropandes Allahu Akbar, tömde magasin efter magasin och laddade lugnt om innan de fortsatte döda försvarslösa människor som låg hjälplösa på marken.

Dessa illdåd markerar en ny och olycksbådande utveckling i den stadiga utökningen av attacker som tillskrivs eller görs anspråk på av den så kallade Islamiska Staten. I samband med att de tar på sig ansvaret för attackerna hävdar ISIS att mordet var ett svar på flyganfallen mot dess militära styrkor i Syrien. Och de har hotat att utföra ytterligare attacker mot Frankrike. I sin grymhet, sin omfattning och sin slumpmässighet liknar det scener som vi vanligtvis förknippar med Beirut eller Bagdad, inte med Paris eller London. I och med dessa attacker har Mellanöstern slutligen kommit till Europa.

Det rör sig inte om isolerade attacker utförda av ensamvargar i ögonblickets ingivelse. I juni tog ISIS på sig en vapenattack i en tunisisk badort i Sousse som dödade 38 turister, varav 30 var brittiska medborgare. I oktober skyllde Turkiet en självmordsattack som dödade 102 personer i Ankara på IS, även om den huvudmisstänkte i det fallet var den turkiska staten

själv. Senare samma månad hävdade ISIS-anslutna i Sinai att de hade tvingat ner ett ryskt passagerarplan och dödat alla 224 personer ombord. Den 12 november tog ISIS på sig ansvaret för bombattentatet vid Hizbollahs fäste i södra Beirut, som lämnade efter sig 44 döda personer. Och nu Paris, med minst 129 döda och över 300 allvarligt skadade.

Även om dessa attacker inte nödvändigtvis var svåra att genomföra så krävde de fortfarande planering, förberedelser, utbildning, tillgång till vapen och sprängämnen, rekognoscering av målet, samt en noggrann rekrytering av så kallade "martyrer" – unga fanatiker beredda att genomföra attackerna, väl medvetna om att de förmodligen kommer att dö på kuppen. Detta är inte något nytt. Det var det normala arbetssättet för al-Qaida i början av 2000-talet. Syftet var då att uppnå maximal publicitet och orsaka det maximala antalet dödsoffer med minimala styrkor, som med de ökända bombningarna i Madrid, vilka kostade ännu fler liv än de senaste våldshandlingarna i Paris.

Västerländska experter på terrorismbekämpning har dragit slutsatsen att även om sådana storskaliga attacker fortfarande är möjliga, så kommer det överhängande hotet mer sannolikt från "ensamvargar", likt de människor som mördade den brittiske soldaten Lee Rigby i Woolwich i närheten av London 2013. Mot bakgrund av vad som händer i Paris och annorstädes kan de behöva revidera den bedömningen.

Intrycket som nu har skapats är det om en självsäker, allsmäktig fiende med nästan oändliga styrkor som lurar osedda i samhällets mörka hörn, i väntan på att anfalla. Detta intryck förstärks genom förklaringen från den franske presidenten att detta var en "krigsförklaring". Jihadisterna gör mycket oväsen (de har blivit skickliga i propagandistiska svartkonster på sociala medier). Men i själva verket är vågen av terrorattacker inte en styrkemanifestation utan en manifestation av svaghet. ISIS rör sig inte framåt utan retirerar under ett regn av slag. Terrordåden är inte en krigsförklaring utan en desperationens deklaration.

Flyktingproblemet

Bombningarna och skjutningarna kommer att få långtgående politiska konsekvenser. Som förväntat har världens ledare uttryckt sin upprördhet. Barack Obama sa att USA stod "skuldra vid skuldra med Frankrike." Vatikanen beskrev attacken som "vansinnigt terroristvåld." Måhända rör det sig om vainsinne, men som Shakespeare skrev: "Även om detta är galenskap, så finns det metod i den."

Parisattackerna har provocerat en våg av panik som söker en syndabock för grymheterna. Den erbjuds bekvämt nog av flyktingarna. Sedan det blodiga inbördeskriget bröt ut i Syrien för fyra år sedan har mer än 250 000 människor dödat och miljontals har fördrivits till följd av striderna. I den nuvarande stämningen av ångest och paranoia, är det lätt att rikta ett anklagande finger mot de tusentals utmattade, hungriga och nedgångna människor som har trotsat döden genom drunkning och många andra faror för att fly från ett ännu värre öde i sina egna krigshärjade länder.

Det påstås att ett syriskt pass, registrerat i Grekland, hittades på en av angriparna. De grekiska myndigheterna säger att åtminstone en av angriparna kan ha passerat genom ön Leros i en grupp av 69 flyktingar. Mannen registrerade sig tydligen i Grekland och fick sina fingeravtryck tagna. Det serbiska inrikesministeriet säger att innehavaren av det syriska passet ankom till Serbien den 7 oktober och sökte asyl.

Den flyktingkris som redan provat Europas beslutsamhet till bristningsgränsen kommer att anta en ny dimension. Detta kan redan observeras i Polen. En polsk minister verkade utmana den tyska strategin att välkomna flyktingar när han sa "Vi måste vara medvetna om att vi var fel ute, alltför naiva och idealistiska." Konrad Szymanski, den nya ministern för Europafrågor,

sade "vi kommer att ta emot flyktingar endast om vi har säkerhetsgarantier". Men exakt hur dessa "garantier" kan åstadkommas är oklart.

EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker varnade på söndagen för att ge efter för vad han kallade "simpla reaktioner" inför flyktingkrisen. Men chefen för den tyska inhemska underrättelsetjänsten BfV, Hans-Georg Maassen, har varnat för att "vi konstaterar att islamister specifikt tar kontakt med flyktingar i flyktingförläggningar. Vi känner redan till fler än 100 fall".

Det är naturligtvis inte på något sätt uteslutet att ISIS har använt sig av denna flod av flyktingar för att infiltrera deras led med terrorister. Den 1600 km långa gränsen mellan Turkiet och Syrien utgjorde ett obetydligt hinder för de tusentals blivande jihadister som rest från Europa för att göda tillväxten av IS trupper. Den framstår som ännu mindre av en barriär för terrorister som rör sig i den motsatta riktningen.

Emellertid är denna förklaring lika falsk som den är ytlig. För det första, även om den fortfarande är porös på sina ställen, så kontrolleras stora delar av gränsen på den syriska sidan nu av YPG, en kurdisk milis som bittert motsätter sig IS. Så det "fönster" genom vilket jihadister kan passera stängs snabbt. Irak är inte en realistiskt transitväg, Jordaniens gräns är stängd och i Libanon föreligger en stor risk att bli tillfångatagen av säkerhetsstyrkor.

Hela poängen med detta är just att ISIS online-rekryterare har tvingats ändra sin taktik. Istället för att uppmuntra människor att försöka sig på den riskabla resan till Syrien, ger de rådet till sina anhängare att stanna i sina egna länder och genomföra attacker där. Åtminstone på kort sikt kommer detta att öka sannolikheten för terroristattacker i Europa, likt den i Paris i fredags.

Schengen, till vilket pris?

Floden av flyktingar från Syrien, Afghanistan och andra krigshärjade och fattiga delar av världen har lett till krav på hårdare gränskontroller. Efter attackerna i Paris har den här kören vuxit sig starkare och mer högröstad. Om jihadisterna förbereder sig för att sätta igång stora operationer inom Europa så blir kontrollen av gränserna en mycket mer angelägen fråga.

Schengenavtalet garanterade den fria rörligheten för människor. Detta var en av hörnstenarna i den Europeiska unionen. Men denna kärnprincip, "juvelen i den europeiska kronan", är nu i fara. Redan före de dystra händelserna i fredags sade den polska ordföranden för det Europeiska rådet, Donald Tusk: "Låt det inte råda något tvivel, framtiden för Schengen står på spel och tiden rinner ut... vi måste återta kontrollen över våra yttre gränser".

Det talas om en belgisk koppling till händelserna i Paris. Flera män har arresterats nära Bryssel. Le Monde rapporterade om en polisrazzia i Bryssels förort Molenbeek. Tidningen säger att den involverade en andra grupp som flydde från den franska huvudstaden i bil på fredagskvällen. Enligt vittnen hade en av de bilar som använts av terroristerna en belgisk registreringskylt. Frankrike har nu infört tillfälliga gränskontroller. Men denna åtgärd kan visa sig inte vara så tillfällig när allt kommer omkring.

Ett antal andra länder, däribland Tyskland, har också tillfälligt avbrutit Schengenavtalet. Och ju längre tid länderna hemfaller åt gränskontroller eller stängsel, desto mer kommer principen om ett öppet Europa att undergrävas. Ingenting kommer att återstå av det skrytsamma talet om en allt djupare rörelse mot europeisk integration.

Parisattackerna kommer att bidra till att förvärpa känslan av kris som redan existerade i Europa, en känsla av att gränserna inte är säkra vid en tid då krigen rasar strax utanför i Europas yttre perimeter. Efter att högt ha trumpetat ut sin vilja att välkomna asylsökande,

vädjar Angela Merkel nu till turkarna att ta tillbaka flyktingarna och vidta de åtgärder som krävs för att bromsa uttåget av dem som söker ett nytt liv i Europa.

Den humanitära orons leende mask har råkat avslöja det imperialistiska hyckleriets fula ansikte som ligger bakom alla dessa falska deklarationer. Eftersom Turkiet – ännu mer så efter de senaste attackerna – är ett nyckelland för västs planer, är Europa berett att ingå ett avtal med president Erdogan och bekvämt nog glömma bort hans auktoritära tendenser, hans brutala förtryck av kurderna och framför allt hans välkända de facto-allians med ISIS.

"Kriget mot terror"

Ordföranden för den franska republiken, Francois Hollande, har sagt att fredagens attacker var "krigshandlingar ... förberedda och planerade någon annanstans, med en inblandning utifrån som denna undersökning kommer att försöka etablera". Han tillade att Frankrike kommer att vara "hänsynslöst i sitt svar". Franska stridsflygplan har därefter attackerat ett antal mål i och runt Raqqa, huvudstad i det så kallade kalifatet. Men dessa luftbombningar har mer propagandainnehåll än någon verklig militär betydelse. Efter mer än ett år av vad som var tänkt att vara en intensiv bombningskampanj för att degradera och förstöra ISIS som en militär styrka, har den USA-ledda koalitionen tvingats erkänna att den har misslyckats.

Storbritanniens premiärminister Cameron vill ansluta sig till Hollande genom att bomba Syrien, men han vågar inte be parlamentet att rösta om detta förrän han anser att det finns ett tillräckligt stöd. "ISIL erkänner ingen gräns mellan Irak och Syrien och det bör inte heller vi göra. Men jag måste bygga argumenten, jag måste ta dem till parlamentet, jag måste övertyga fler människor", sade han. Det kommer inte att bli en lätt uppgift. Den brittiska allmänheten, liksom den amerikanska, är trötta på militära äventyr som inte ger någonting annat än nya och ännu större katastrofer.

Inför flyktingkrisens pressande verklighet, och nu med hotet om en aldrig tidigare skådad terrorkampanj i Europa, betonar västs ledare behovet av en "politisk lösning" på den syriska krisen. För att uppnå detta har de tvingats att svälja sin stolthet och söka hjälp från en man som de har presenterat som bortom gränsen för den mänskliga civilisationens anständighet, Vladimir Putin.

Det ryska militära ingripandet i Syrien har utan tvekan spelat en viktig roll i allt detta. Över en natt förändrade det allt. Det tvingade de amerikanska ledarna (som var och är splittrade i denna fråga) att sluta vela och vidta kraftfulla åtgärder mot ISIS. Detta har förändrat den militära situationen, förstört det oroliga dödläget och drivit ISIS på defensiven. Under större delen av förra året och mycket av detta år har fokus för ISIS legat på att ta och hålla kvar territorium i Mellanöstern. För dess ledare i Raqqa och Mosul prioriteras detta fortfarande. Så vad är anledningen till att man organiserar våldsamma jihadistattacker i Europa och på andra håll?

ISIS vacklar under de dagliga flyganfallen och förlorar den ena ledaren efter den andra. De blir allt mer intresserade av att regissera eller inspirera attacker mot mjuka mål längre bort, i ett försök att visa att de fortfarande är en kraft att räkna med. I själva verket var attackerna i Paris inte ett tecken på styrka, utan desperata handlingar framfödda ur svaghet. ISIS har drabbats av en rad motgångar under de senaste veckorna. Tack vare Rysslands stöd har Assads styrkor haft stora framgångar, om än med stora förluster.

Detta har tvingat amerikanerna till senfärdiga åtgärder. Nyligen har USA-stödda grupper gjort stora framsteg i norra och nordöstra Syrien. Det tillkännagavs också i Washington att amerikanska trupper är inblandade på marken. Det var betydelsefullt att tillkännagivandet inte gjordes av Obama själv, eftersom de i teorin inte har haft tillstånd för detta.

Nu möter Europas och USA:s ledare Vladimir Putin för samtal ansikte mot ansikte vid G20-mötet i Turkiet. Detta är efter de minst 18 månader då de anklagat den ryska ledaren för alla tänkbara brott och några fler därtill. Men enligt den diplomatiska traditionens slitna mönster kommer dessa högst erfarna utövare i cynismens milda konst hälsa mannen från Kreml med varma handslag och leenden. Den brittiske premiärministern medgav att förhandlingarna med Ryssland angående Syriens framtid var "svåra" och att det hade funnits en del "djupgående motsättningar", men tillade att Vladimir Putin erkände hotet IS utgjorde mot sitt land. Så det är väl okej då.

Obama och Kerry driver nu på för att ett avtal ska åstadkommas med ryssarna och iranierna. Obama avbildades på tv, ihopkurad i ett intensivt privat samtal med den ryska ledaren. Detta kommer naturligtvis inte behaga turkarna och sauderna som har spelat sitt eget smutsiga spel i Syrien och som är fast beslutna att få en del av kakan i alla förhandlingar om "fred".

Ledarna i väst måste svälja många osmakligheter om de vill att den ryske presidenten ska hjälpa dem att komma upp ur det hål de har grävt för sig själva. Överst på den ryska agendan står upprätthållandet av Bashar al-Assads regering. Och om turkarna och sauderna inte gillar det kommer de att behöva bita i det sura äpplet. Det är Ryssland som bestämmer nu, inte de.

Reaktionära återverkningar

För närvarande befinner sig Frankrike i ett tillstånd av kollektiv chock. Som vanligt under sådana tider har det normala politiska livet tillfälligt avbrutits. Det sker ett naturligt utgjutande av folklig sorg och ilska. Men mycket snart kommer Frankrike att ställas inför ett val där Marine Le Pens högerparti, Nationella Fronten, förväntas nå framgångar. Bara timmar efter Parisattackerna krävde hon "förintelse" av radikala islamister. På lördagen berättade hon för reportrar i Paris att landet måste slå ned mot islamistisk fundamentalism, stänga moskéer och utvisa farliga "utlänningar" och "illegala invandrare".

Denna giftiga retorik kan få gehör i det sammanhang av alarm och rädsla som provocerats fram av attackerna. Som alltid spelar terrorism i händerna på reaktionen. I själva verket, i det här fallet, önskar sig terroristerna precis detta resultat. De vill driva det franska samhället i armarna på reaktionen för att skapa en djävulsk spiral av handling och reaktion som de hoppas kommer att vinna dem många nya rekryter beredda att spränga sig själva för Saken.

Terrorism leder alltid till en förstärkning av reaktionära tendenser i samhället och även till en förstärkning av staten. Blodbadet i Paris kommer att leda till en omedelbar ökning av statens befogenheter – och inte bara i Frankrike. Polisen på den här sidan av kanalen var inte sen att ställa krav på mer, inte mindre, statliga pengar. Den tidigare polischefen för Metropolitan, Sir Ian Blair, sade att han var "mycket oroad" för nedskärningar i polisens finansiering, och lade till att Metropolitans polisbudget måste skyddas för att upprätthålla den underrättelseinformation som terroristbekämpningen får in från samhället.

David Cameron såg snabbt till att tillkännage en avsevärd ökning av de pengar som är tillgängliga för underrättelsetjänsterna, vars personal skall öka med nästan 2000. I en tid då viktig offentlig välfärd drabbas av enorma nedskärningar, innebär detta en ökning med 15 procent av underrättelsetjänstens personalstyrka.

Dådet i Paris kom i en tid av ökad klasskamp i Frankrike. Nyligen attackerades cheferna för Air France av de anställda som sades ha rivit jackan från ryggen av en av dem när han försökte fly. BBC lade ut en artikel med den avslöjande titeln: Franska fackföreningars kamp avslöjar ekon av revolutionen.

Det finns en video av ett TV-program på Canal+ där Xavier Mathieu, en fd förtroendeman för CGT på Continental som stängdes ner för några år sedan, förklarar varför arbetarklassen

börjar bli förbannad och säger att han brukade vara pacifist men att han nu tror på våld , eftersom detta är det enda cheferna förstår. I samma video finns ett tal av en mycket arg Air France-värdinna som har blivit viral och som arbetare överallt i Frankrike har identifierat sig med.

De fruktansvärda händelserna förra fredagen kan få till följd att tillfälligt avleda de franska arbetarnas uppmärksamhet från klasskampen och överskugga denna process. Men det kommer inte vara länge. I själva verket är den bästa rekryteringsgrunden för jihadist-dåarna de fruktansvärda förhållanden som miljontals arbetslösa och utslagna ungdomar, som lever i slumområdena i de fattiga ghettona i utkanten av Paris och andra storstäder, står inför. För det andra är det en utrikespolitik där länder som Frankrike och Storbritannien deltar i imperialistiska militära äventyr som i slutändan återspeglas i terroristaktioner i hemlandet.

Före andra världskriget förutspådde Leo Trotskij att kriget skulle sluta i seger för den amerikanska imperialismen, men han tillade att USA skulle ha dynamit inbyggd i sina grundvalar. Denna förutsägelse bekräftades tragiskt med förstörelsen av tvillingtornen den 9/11. Nu har tragedin drabbat Frankrike. Samma tragedi kan upprepas när som helst på gatorna i någon av Europas huvudstäder. Det finns dynamit i själva grundvalarna i vårt samhälle. Endast en fullständig omvandling kan göra sig av med den.

London, 16 november 2015